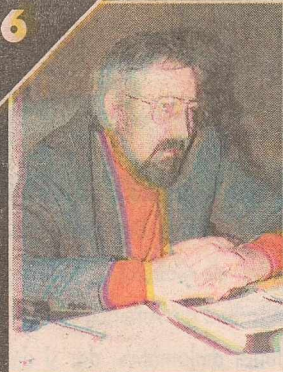

LECȚURĂ

Din 1985,
Adrian Păunescu
NU mai are nici o
legătură cu
FLACĂRA.

Laurențiu Ulici:

**„Nu vom afla niciodată ce
a fost în Decembrie 1989”**

Nr. 51 • 20 - 26 decembrie 1995 • 16 pagini • 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Premiul MASINA DE SCRIS

a fost acordat. Începe
un nou concurs.
Valoarea premiului
se menține la

1.000.000

de lei

(pag. 12 - 13)

Alternativa 2000 MANIFEST

Ilie Șerbănescu

Alina Mungiu

Maia Morgenstern

George Pruteanu

Victor Rebengiuc

Varujan Vosganian

Externe:

**Doctrina
strategică a SUA
pentru anul 2000.**

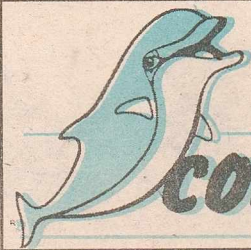
(pag. 5)

**În paginile 8-9 un
inedit material
despre Petru
Lupu - omul care
a vorbit cu Dumnezeu**

**Acum 60 de ani
existau spiritiști
cu diplomă**

(pag. 7)

(pag. 10)

radio
CONTACT

Pe mutește...

• "Alternativa 2000" a luat startul în trombă.
**Împreună cu o listă ce cuprinde 250 personalități de
calibru, noua mișcare și-a lansat MANIFESTUL. • "Noi
propunem o a treia cale, între putere și opoziție" -
precizează grupul de inițiativă care consideră că
"Revoluția din decembrie 1989 a fost irosită datorită
egoismului, mediocrității și parvenirii".** (pag. 4)

Diplomați în sărbătorile de iarnă

Realitățile de la noi și ale lumii din apropierea noastră ne copleșesc și este firesc să fie așa. Dar lumea traversează experiențe politice interesante și chiar instructive pentru noi și în alte părți ale globului. Iată de ce ne-am gândit să vă oferim câteva gânduri din partea ambasadorului unui stat important din America Latină - Venezuela. Dl ambasador Gustavo Garaicoechea, preocupat de aspectele muncii diplomatice, dar și de pregătirile de sfârșit de an, și-a găsit totuși timp să răspundă curiozității noastre.

Domnia sa și-a început cariera diplomatică în 1967 (prin concurs), ocupând cam toate treptele ierarhiei și cunoscând realitățile din mai multe zone ale lumii. A lucrat în Egipt, la Moscova, în Peru, în Nigeria și Libia, apoi în Olanda și Franța, dar și în unele organisme de negociere. A inițiat proiecte complexe de cooperare economică și culturală ale țării sale cu Franța sau Guyana.

Fotografie de MARCEL MĂȚĂ

„Democrația nu te învață doar cum să faci un butic”

■ este de părere dl Gustavo Garaicoechea, ambasadorul Venezuelei la București

- Țara dumneavoastră se află într-o zonă dinamică din punctul de vedere al dezvoltării economice. Considerați că planurile de creare a unei piețe pan-americane ar accelera acest proces?

- Crearea unei piețe pan-americane reprezintă o alternativă de dezvoltare economică a Venezuelei, a Americii Latine și chiar pentru Statele Unite ale Americii și Canada. Venezuela este o țară „mijlocie”. Are 1 milion de kilometri pătrați și 23 de milioane de locuitori. Statele Unite latino-americane reprezintă o idee interesantă. Panamerica oferă o forță mai mare, o putere de negociere în spațiul global al acestui sfârșit de secol.

- În România s-a vorbit, după 1989, despre diverse modele de dezvoltare pentru țările care încearcă să realizeze tranziția spre economia de piață. Dar mulți analiști consideră că până la urmă modelul adoptat ar fi acela al

și ea în timp. Poporul este deja conștient de ce anume reprezintă de fapt acest concept. Democrația înseamnă justiție, egalitate în fața oportunităților, libertate; sunt drepturi ale ființei umane, dar există și datorii. Democrația nu înseamnă doar să faci bani, să ai un butic, un cazinou sau o casă de schimb. Ea înseamnă mult mai mult. Pe de altă parte, modelele sunt create pentru a fi urmate sau lăsate de o parte, dar nu pentru a fi uitate.

- Ținând seama că și în Venezuela au fost câteva cazuri de corupție la nivelul clasei politice, considerați că aceasta este o plagă inevitabilă a vieții politice contemporane?

- Corupția nu este un produs al vieții politice contemporane.

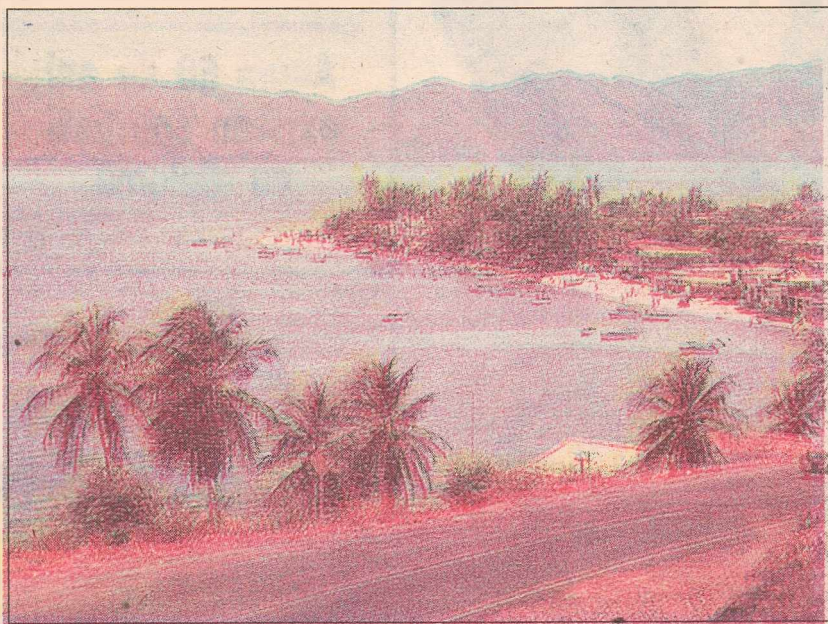
- V-aș ruga să caracterizați în câteva cuvinte stadiul și perspectivele relațiilor dintre țările noastre.

- Relațiile Venezuelei cu România, stabilite acum 60 de ani (datând din 1935), sunt normale, realizându-se un constant schimb de experiență, de tehnicieni, tehnologie. În legătură cu relațiile comerciale pot să vă spun că există unele schimburi. În prezent se încearcă realizarea lor pe termen scurt, mijlociu sau pe termen lung. Dorim ca ele să nu fie influențate de anumite circumstanțe. Iar accentul să se pună în special pe cooperare.

- Trecând acum pe un plan mai puțin grav, aș dori să vă urez „La mulți ani” și să vă rog să împărtășiți cititorilor noștri câteva dintre obiceiurile specifice de Anul Nou din țara dumneavoastră.

Sărbătorile de Crăciun sunt un prilej de reflecție asupra a ceea ce ai făcut ca cetățean sau ceea ce s-a făcut în țara proprie. România trece prin perioada de tranziție către economia de piață. A ieși dintr-un sistem politic atât de închisat și dur cum a fost cel comunist nu înseamnă uitarea tradițiilor spirituale, între care și obiceiurile de Crăciun. Venezuelenii își fac în casa lor „o iese a nașterii lui Christos”, își pregătesc mâncărurile tradiționale, din porumb crud și curcan. Noaptea de 24 decembrie se sărbătorește în familie, iar 31 decembrie se petrece între prieteni, sau în oraș.

Democrația a făcut să iasă la suprafață ceea ce există și în multe privințe continuă să fie putred. Alte sisteme politice, precum comunismul, au permis și chiar au determinat existența corupției, neavând avantajele pe care le are democrația: informare, drept la critică etc. Și nu pe acelea ale dezinformării și spiritului distructiv.

unor democrații latino-americane caracterizate prin existența unei oligarhii și, la polul opus, al unei mari mase pauperizate. Care este opinia dumneavoastră?

- Democrația s-a afirmat ca fiind cel mai bun sistem economico-social. Perfecționarea acestuia este o aspirație a tuturor. Democrația latino-americană se perfecționează

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director economic: DUMITRU CIUREA

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,
223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORRESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacur

■ CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjală (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

Flacăra

BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA

PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACȚIE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel,

Maria Călin, Nicoleta Burtăa, Cezar Munteanu,

Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,

Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,

Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin

Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

Tipar realizat la: Tipografia ANA

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

ȘTEFAN NICOLAE ■

Viata sub un președinte de regat

George Arion

Îngălăre

Au trecut câteva zile de când am participat la premiera filmului Stare de fapt (regia: Stere Gulea; scenariul: Eugen Uricaru; după o idee de Lucian Pintilie) și încă mă aflu sub impresia acestei realizări cinematografice. Ea face parte din categoria acelor opere pe care nu le poți judeca la rece, doar din unghi strict estetic. Ar fi prea puțin să dai note actorilor pentru prestația lor, să apreciezi calitatea imaginii sau ingeniozitatea de care a dat dovadă scenograful. Stare de fapt este o peliculă care emoționează, care trezește conștiințele amorțite în uitare, așa că faci abstracție de performanțele artistice. Fiindcă timp de o oră și jumătate, cât

durează proiecția, devii martor la tragedia unei eroine, o tragedie pe care, de fapt, a trăit-o și o mai trăiește fiecare dintre noi. O tragedie care a început în decembrie 1989 și continuă până în zilele noastre, izvorâtă din minciuna care ne-a desfigurat destinele. Din pricina ei călăii se confundă cu victimele, delațiunea cu devoțiunea, profitorii pe scara socială îmbracă haina inocenței, iar culpa poate fi cu greu separată de nevinovăție. În viziunea amară a lui Stere Gulea, lipsa adevărului transformă întreaga societate românească într-un organism bolnav, care viețuiește în maculare, în promiscuitate, în îngălăre.

REZUMAT

● **Renel și Radet** își aruncă pisica moartă (de frig) în problema „reducerii programului de apă caldă”. Care program, care apă?!

● S-au scumpit și **chibriturile**. Cu ce ne mai dăm foc la valiză?

● **I. G.**

Chiuzbaian afirmă că C. V. Tudor încearcă să-l șantajeze. Întrebarea e: are cu ce?

● Armata română își organizează

o forță de reacție rapidă. De reacții rapide ar avea nevoie opoziția.

● **Nava „Blaj”** se scufundă în Azore. Echipajul e salvat.

● **Frații Kurbisa** pierd magazinul „Unic” prin hotărâre judecătorească definitivă. Oare cum s-or descurca, săracii?

● Premierul **Alain Juppé** acceptă să negocieze cu greviștii după 18 zile. Slăbuț. La noi, guvernul nu cedează de trei ani.

● **Emil Constantinescu** pretinde ca liderii din CDR să nu fie

avocați ai **unor cetățeni judecați pentru corupție**. Se așteaptă precizări pentru

arhitecți și doctori.

● Guvernul cere strămutarea **procesului autoturismelor** la altă Curte de Apel. Pe când la Haga?

● Un satelit chinez **urmează să cadă** pe Pământ. În replică, stă să cadă și unul ex-sovietic.

● Un avion TU-154 cu 97 persoane la bord **dispare în Marea Ohotsk**.

● S-au scumpit **detergenții** de import. Panică printre cei care spală bani.

● La indicația subprefectului, preoți din Suceava anunță **termenul de depunere** al cupoanelor. Mare e grădina...

● Ministrul de interne, **D. I. Tărbăcilă**, se întoarce din Germania cu acordul nesemnat. Ce-or fi având nemții cu noi?

● **Asasinat politic** la

Celiabinsk (Rusia): este ucis un candidat al partidului de guvernământ „Casa Noastră Rusia”.

● **Marcel Avram** protestează peste tot împotriva noului Pro TV. Oțica e boală grea.

● Socialiștii bulgari îl curtează pe **Regele Simeon al II-lea**.

Socialiștii români îl curtează pe Iliescu. Chestie de gust.

● S-a reînființat **Partidul Muncitoresc Român**. O luăm de la început?

● **Adrian Păunescu** precizează că n-a participat la Plenara PSM din cauză că a fost bolnav cinci zile. Noi știam că mult mai demult.

● **Radu Câmpeanu** e încântat de C. V. Tudor că nu-l mai înjură. Păi, nici de Tom și Jerry nu

se ia.

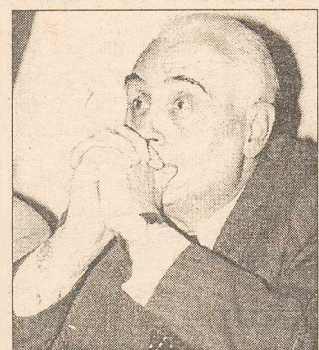
● **Greva CFR** n-a mai avut loc. Adevărul e că la ei e greu de bănuț când nu sunt în grevă.

● **Ion Rațiu** insistă să candideze la președinție.

● **Atentat terorist la Madrid**: 6 morți, 11 răniți.

● **RASUB majorează tarifele**. Măcar de-ar ridica toate gunoaiile, indiferent pe ce nivel se află.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Pata pe kurzi

În urma Raportului SRI, toată presa a cășunat pe comunitatea kurdă din România. Toți s-au speriat grozav de spectrul potențialului terorism practicat de Partidul Muncitorilor din Kurdistan. Posturi TV și ziare de mare tiraj s-au repezit să dea drumul la tot felul de documentare și știri despre teroriștii kurzi. Au existat și trei „victime”: trei kurzi care împărțeau manifeste pentru boicotarea turismului turcesc au fost arestați și riscă să fie expulzați din România. Ne întrebăm de ce Poliția română nu îi arestează drept teroriști și pe cei care împart afișe publicitare pentru diverse magazine sau pe evangheliștii care te cheamă în același mod să iei parte la diverse slujbe religioase.

Colegii noștri s-au trezit în orice caz destul de târziu. În urmă cu câteva luni bune, revista noastră a semnalat activitatea P.K.K. în România și redactorii noștri au luat chiar parte la o adunare a comunității kurde din București. Din informațiile noastre, pentru P.K.K., România nu este decât o țară de tranzit și marxiștii kurzi nu au de gând deocamdată să atace obiective turcești. Trebuie să mai atragem atenția că nu toți kurzii sunt membri sau simpatizanți ai P.K.K. și că nu orice individ care împarte afișe este și un potențial plasator de bombe cu ceas.

TOMA ROMAN jr. ■

Evenimente mari, evenimente mici

Puls

La revedere, 1995!

E la fel ca înainte

Începând cu 1989, sfârșitul fiecărui an aduce cu sine o aglomerație de evenimente pe scena politică românească. Nici 1995 nu face excepție. Privind înapoi și comparând ceea ce se petrece acum cu ceea ce s-a întâmplat în trecut constatăm însă lucruri interesante.

De cinci ani și mai bine urmăresc modul în care se desfășoară lupta politică între Putere și Opoziție. Între timp au fost de două ori alegeri și de fiecare dată învingătorul a fost același. Se înțelege că și învinșii sunt aceiași, chiar dacă scorurile cu care au pierdut diferă întrucâtva. Totuși, mă așteptam ca, pe măsură ce timpul se scurge, formațiunile politice angrenate în această bătălie să tragă niște concluzii, în urmă unor analize serioase și să-și schimbe din mers tactica și mesajul electoral. Ei bine, nu s-a întâmplat deloc așa nici în tabăra celor aflați la putere, nici în rândul formațiunilor politice de opoziție. Să exemplificăm deci.

Deși spune că a scăpat de contestatari și indezirabili, CDR se confruntă cu aceleași probleme de care era bântuită și înainte ca PAC, PL '93 și PSDR să părăsească această alianță.

Să ne amintim de pildă că ori de câte ori, în final de sesiune parlamentară, PL '93 propunea inițierea unei moțiuni de cenzură care să sancționeze acest campion al nerealizărilor care este executivul Văcăroiu, venea imediat replica celor de la PNȚCD care declarau sus și tare că moțiunea nu este oportună. Acum, la final de sesiune, în 1995, istoria se repetă, ce-i drept cu mici diferențe: PNL propune un astfel de demers, iar PNȚCD refuză, invocând același motiv.

Pătrunzând în miezul argumentelor și calculelor politice și ținând cont că 1995 este an preelectoral, nu pot să nu încerc o paralelă cu precedenta perioadă preelectorală marcată de evenimentele anului 1992.

Atunci, după căderea guvernului Roman, liberalii dlui Radu Câmpeanu au insistat ca noul executiv să fie unul de „tehnicieni”, având ca principal scop asigurarea de alegeri libere, corecte.

De altfel, în cabinetul dlui Stolojan au existat și miniștri liberali, iar PNL a sprijinit acel guvern. Se știe totodată că PNȚCD a întâmpinat cu mari rezerve acțiunea lui Radu Câmpeanu. Acum ne aflăm în 1995 iar PNL, fără Radu Câmpeanu la timonă, reia teza guvernului de tehnicieni. La fel ca în 1992, PNȚCD are obiecții. Printre motivele care au stat la baza părăsirii CDR de către unele formațiuni politice a fost și delicata chestiune legată de candidatul unic la președinție. Se știe doar ce valuri de critici încasa profesorul Emil Constantinescu de la PL '93. Acum, deși liberalii domnilor Patriciu și Rusu au părăsit alianța, președintele CDR are în continuare parte de contestări... Ion Rațiu, membru marcant al

PNȚCD, declară răspicat că dl profesor nu are nici o șansă la viitoarele alegeri și că prezența domniei sale ca și candidat, trage în jos CDR. Nici Nicolae Cervei, președintele PNLCD, nu are altă opinie. În repetate rânduri domnia sa a spus cam același lucru și dacă momentan se abține de la declarații pe această temă, nu înseamnă că stă cu mâinile-n sân.

Privind în tabăra opusă, constatăm că și puterea acționează după aceleași scenarii. De fiecare dată când opoziția anunța o moțiune de cenzură, unele partide din arcu guvernamental nu scăpau prilejul să critice executivul, pe care de altfel îl susțineau și să lase să se înțeleagă că ar putea vota alături de opoziție. Acum, deși nu se pune încă problema unei moțiuni, glasuri autorizate din patruleter invită opoziția să facă acest gest, sugerând un eventual sprijin. Este de remarcat și un alt fenomen pe care l-am putea numi „tactica spălării pe mâini în anul preelectoral” și care constă în accentuarea criticilor la adresa executivului, din partea unor formațiuni care-l susțin. De curând, chiar dl Vasile Văcaru remarcă de pildă că dl Nicolae Văcăroiu nu e membru PDSR, ceea ce sugerează cât se poate de clar că partidul de guvernământ s-ar putea desolidariza la un moment dat de primul ministru pentru a nu împărți cu domnia sa fireasca răspundere ce-i revine pentru dezastrul creat.

Ca efect al șabloanelor cu care s-a acționat în ultimii cinci ani se constată un lucru anormal la prima vedere: anume că partidul de guvernământ crește constant în sondajele de opinie, în timp ce opoziția înregistrează un recul. Privind acest fenomen în profunzime, ne dăm seama că el este cât se poate de firesc. Șabloanele după care a acționat opoziția și lipsa de geniu a celor ce o conduc a determinat actuala putere să acționeze la rândul ei stereotip. Doar că modul de a acționa al celor care ne conduc acum - și pe care, cu voia dv., stimați cititori, îl voi numi „tactica spălării pe mâini” - este o carte câștigătoare atunci când opoziția dă dovadă de o acută lipsă de imaginație. Că liderii săi sunt lipsiți de scilpire, o dovedește și perpetua imitație la care sunt predispuși. Există în acest sens încă un exemplu concret: recentul „Contract cu România” propus de președintele CDR care seamănă mult cu programul președintelui american Bill Clinton.

Așadar, ceea ce s-a petrecut pe scena politică românească în finalul anului 1995 poate fi rezumat pe scurt în cinci cuvinte: e la fel ca înainte.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Câteva alternative

Alternativa 2000 a început să se agite de parcă ar fi alternativa decembrie '95. Personalități ca Andrei Pleșu, Dorel Șandor sau Varujan Vosganian împart de zor prin

cat să ni-i imaginăm pe Andrei Pleșu sau George Pruteanu împărțind manifeste din mașinile personale. În principiu, Alternativa 2000 conține

Alternativa 2000 promovează un mod de adresare ieșit din tiparele și lozincile clasice ale formațiunilor politice deja existente. Rămâne de văzut dacă sociologii și psihologii acestui curent au găsit cu adevărat drumul cel mai scurt către cetățean.

● În locul integrității și al eficienței, mediul politic oferă spectacolul dezolant al incompetenței și corupției. Structurile puterii conțin prea mulți oameni vechi, necalificați să invoce noutatea și să o înfăptuiască.

● Opoziția nu a reușit să atragă de partea ei încrederea celor dezamăgiți de putere. În șase ani de eforturi nu s-a creat sentimentul unei coaliții antiguvernamentale puternice și competente.

● A te plasa la dreapta sau la stânga nu este decât un lux intelectual câtă vreme străzile sunt desfundate, apartamentele noastre rămân neîncălzite, gunoarele nu sunt ridicate, iar între prețuri și punga noastră nu este nici o legătură.

● Ne adresăm celor pe care eșecurile ultimilor ani nu i-au făcut să renunțe; iată câteva din ideile promovate de MANIFESTUL Alternativei 2000.

Chiar dacă inițiatorii documentului evită plasarea la stânga sau la dreapta spectrului politic, din motive ce țin mai degrabă de un abil calcul electoral, rămâne totuși de văzut ce va conține oferta politică și economică a noii mișcări, pentru că în plan practic contează mult metodele de acțiune ce vor fi promovate și viziunea asupra societății românești în ansamblul ei, ceea ce, în ultimă instanță, presupune o plasare concretă într-o anumită parte a spectrului politic.

oraș formulare de înscriere, care arată bine și după ale căror rubrici ne-am putut da seama că evidența membrilor va fi făcută pe calculator.

La rubrica „Disponibilități” sunt trecute variante de toate felurile, așa încât am încer-

acum foarte multe personalități care nu mai au nevoie de nici un fel de mediatizare, personalități care, prin valoarea lor profesională, pot conta pe voturile sectorului de electorat din care provin sau cu care au contingentă.

Cu toate că Alternativa 2000 poate deveni un partid al tehnicienilor de elită și al personalităților lumii intelectuale, există riscul ca acesta să moară la puțin timp după naștere. Alianța Civică a rămas ceea ce era proiectat să fie, doar o lună sau două după înființare. Apoi, sub lozincă „Nu putem reuși decât împreună”, au apărut fricțiuni, orgolii și certuri care au dus la ieșirea din A.C. a unei grupări importante din membri și la spargerea Partidului Alianței Civice în multe grupuri și grupulețe migratoare.

Mulți dintre membrii fondatori ai Alternativei 2000 au fost membri fondatori ai A.C. și PAC. Alții sunt personalități până acum neimplicate direct în politică. Nu ne dorim să o vedem pe Alina Mungiu metamorfozându-se într-un fel de Ana Blandiana și nici pe domnia Dorel Șandor și Varujan Vosganian în Nicolae Manolescu și Stelian Tănase.

Despre eventuala participare în alegerile de anul viitor a grupului Alternativa 2000 circulă două variante.

Prima ar fi ca Alternativa 2000 să se înregistreze la Tribunal ca partid. Cea de a doua, ar fi să se înregistreze ca asociație și să susțină în fiecare județ liste cu candidați foarte cunoscuți, în aparență independenți. În acest caz, nu ar mai exista riscul coborârii sub pragul de eligibilitate ce va fi stabilit.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

D'ale tranziției

Nicu Covaci s-a supărat pe Electrecord

Nicu Covaci, liderul celei mai cunoscute trupe rock din România, s-a întors din Germania la București, pentru sărbători și pentru un potențial scandal. În urmă cu câteva săptămâni, Casa de Discuri Electrecord a lansat un CD și o casetă audio care conțineau un fel de best of Phoenix. Nicu Covaci s-a supărat tare că nu a fost nici măcar anunțat de lansare. Prin anii '60, când Phoenix scotea primul disc, Covaci a fost obligat să semneze o fițuică prin care ceda toate drepturile Casei Electrecord. Covaci protestează acum, spune că atunci nu a avut de ales și a trebuit să semneze, altfel discurile Phoenix nu ar mai fi apărut.

Noua lege a copy-right-ului nu este încă în vigoare, așa că Electrecordul pretinde că nu poate fi atacat. Nicu Covaci mai acuză Electrecordul (proprietate de stat) că atunci când Phoenix scoate la case de discuri particulare materiale, editează și el ceva Phoenix, ca să beneficieze gratuit de campanie publicitară.

LUCI ȘTEFANOVICI ■

Statele Unite cap compas în mileniul III

Doctrina strategică a SUA pentru anul 2000

La mai puțin de doi ani de la dispariția URSS, SUA și-au transformat radical doctrina strategică.

Luând act de stingerea conflictului Est-Vest și de apariția noilor amenințări, conducerea SUA nu s-a mulțumit cu readaptarea sistemului militar, ci a procedat la revizuirea completă a acestuia, în funcție de rolul SUA în viitoarele conflicte armate.

Dispariția fostei URSS a diluat pericolul pe care îl reprezenta Armata Roșie pentru democrațiile occidentale. Totodată însă a dispărut și echilibrul strategic Est-Vest, mai ales în domeniul nuclear, ceea ce reprezenta într-o oarecare măsură un garant al păcii.

Noua turnură pe care au luat-o evenimentele politice a făcut să se elibereze forțe incontrollabile, precum: naționalismul etnic, ambițiile regionale, fanatismul religios, proliferarea nucleară - toate surse de conflicte interminabile.

Cu toate acestea, "aliații" SUA din Europa Vestică consideră că a sosit momentul coborârii, "gărzii" și deci al

acum adversarul era identificat, cunoscându-i-se metodele, mijloacele, era previzibil în reacții și acestea puteau fi prevenite.

Doctrina strategică americană nu este construită pe iluzia păcii, creată de dispariția Pactului de la Varșovia și a blocului comunist, ci pe concluzia reieșită

din analiza la

rece a situației

și pe posibilitatea

multiplă a

conflictelor

limitate. Vigilența

americană va

crește în Asia

și în Orientul

Mijlociu, în timp ce

Europa nu mai riscă

un pericol major.

NATO se reorientează,

pentru o putere de

replică mărită, peste zona

geografică acoperită oficial

de Pactul atlantic. Este evi-

dentă și tendința înglobării

fostelor țări comuniste în

NATO, în măsura în

care acestea o

doresc.

În termeni opera-

ționali, specialiștii de

la Pentagon au

directionat patru pri-

orități: mobilitatea,

disponibilitatea, inter-

operabilitatea

și folosirea armelor

inteligente.

Armele inteligente

reprezintă o coordo-

nată importantă pen-

tru armata ameri-

cană. Casa Albă și Pentagonul nu se vor atinge de sumele necesare pentru cercetare. Programele de înarmare ultrasofisticate continuă și aceasta asigură avansul SUA în fața oricărui adversar.

Astfel, avionul "Furtif", vedeta războiului din Golf, este deja depășit, urmașul său este capabil să facă de mai

Disponibilitatea reprezintă, în cadrul noii strategii, capacitatea de a răspunde instantaneu, la două sau trei conflicte simultan.

Aceasta presupune 5 mii sau 10 mii de oameni care să fie capabili să acționeze în teren, cu un preaviz de câteva ore. Pentru aceasta este nevoie de trupe profesionale pregătite pentru misiunea lor. În vederea unor astfel de posibilități, rezerviștii americani sunt pregătiți tot timpul spre deosebire de colegii lor europeni.

multe ori ocolul Pământului cu viteza sunetului. Abandonul Inițiativei de Apărare Strategică (SDI) nu se traduce prin abandonul apărării anti-rachetă.

Interoperabilitatea este cuvântul-cheie al strategiei americane și respectiv al posibilității de interschimbabilitate a materialelor. Noutatea adusă de strategii americane este că ofițerii diferitelor arme pot să preia funcții de comandă în orice altă unitate aflată fie la marină, fie la infanterie, fie la aviație.

Pericolul nuclear reprezintă pentru americani un punct de interes maxim.

Generalul John Shalikashvili, omul care pune în aplicare noua doctrină strategică a SUA

În ceea ce privește războiul convențional, strategia americană prevede protejarea unui număr cât mai mare de soldați, deci armele inteligente reprezintă pentru americani viitorul.

Concluziile rezumative ale strategiei militare americane pentru anul 2000 sunt:

1) menținerea efortului de apărare la cote ridicate și implicit cheltuielile militare rămân la cote înalte.

2) eforturi compatibile cu responsabilitățile pe care SUA susțin că le au și le sunt asumate.

În ultimii ani forțele militare americane s-au angajat în acțiuni celebre, începând cu războiul din Golf, Angola, Somalia, Haiti, Panama și în final asigurarea păcii în Bosnia, tratate tot în SUA, ceea ce reprezintă o certă asigurare că noua doctrină militară este luată în serios.

CRISTIAN BUTARU ■

C 17 - avionul revoluționar pentru transporturile militare

Rossia spreanet oto sna?

Versul pușkinian din titlu, care în traducere românească ar suna "Din somn Rusia s-o trezi", a fost rechiziționat de bolșevici și considerat ca profecție a venirii lor la putere. Așadar, bolșevicii au echivalat trezirea din somn a Rusiei cu înlăturarea țarului și instalarea stângii la cârmă. Este ceea ce s-a profetizat și pentru alegerile de pe 17 decembrie.

Sunt multe formații, partide și blocuri, care și-au disputat cele 450 de locuri din Duma de Stat. Dar parlamentul rus având, în virtutea actualei constituții, puteri reduse, alegerile ținute duminică (la închiderea ediției revistei noastre nu se șiau rezultatele) au fost privite mai ales ca un test preliminar pentru scrutinul prezidențial din iunie 1996. De aceea partidele

s-au grupat în jurul a câte unui lider posibil candidat la fotoliul prezidențial: Aleksandr Rutkoi, Ghenadi Ziuganov, Vladimir Jirinovski, Egor Gaidar, Viktor Cernomârdin, Aleksandr Lebed, Ivan Râbkin și alții. În ceea ce-l privește pe Boris Elțân, el este susținător al blocului de centru-dreapta "Casa noastră, Rusia", fondat de Cernomârdin, poate ca intenția ca la prezidențiale să candideze chiar el din partea acestei formații. Până una-alta însă, la alegerile de acum pentru Dumă au fost considerate ca cel mai bine plasate Partidul Comunist al lui Ziuganov și amintitul Bloc al lui Cernomârdin-Elțân. Este cam ceea ce-și dorea Elțân însuși, să se bată pentru putere doar două partide importante. Care dintre ele a

fost creditat cu cele mai mari șanse? Având în vedere că în

aproape toate țările fostului lagăr socialist european comuniștii au realizat un spectaculos come-back, ținând cont de imensele dificultăți economice în care se zbat rușii sub regimul "reformei" al lui Elțân, de faptul că la Kremlin se află din nou un țar, țarul Boris, se consideră că sunt coapte condițiile ca amintitul vers al lui Pușkin să intre din nou în acțiune. Prin urmare, la întrebarea: - Rossia spreanet oto sna? cei mai mulți au răspuns - Spreanet! (I.D.G.)

Ocroțiți-i pe nemți!

N-am să întreb de ce s-au dus cinci demnitari români, în frunte cu ministrul de interne Doru Ioan Tărăcilă, în Germania. Sunt și ei oameni și au vrut ca acum, în preajma sărbătorilor, să facă în străinătate o mică preumblare și niscaiva cumpărături pe banii statului. Nu sunt singurii, trăim în Balcani, asta-i! Nu înțeleg însă cum au putut nemții să-i cheme pe români pentru ca românii să le rezolve lor problemele criminalității. Unde s-a mai pomenit așa ceva? Au chemat americanii guvernele altor țări să-i scape de delincvenții proveniți din ele? Dar noi, românii, am chemat miniștrii de interne din China, Ucraina, Rusia, Iran, Iordania, Turcia și din alte state să ne scape de mafiele constituite la noi de către cetățenii sosiți din aceste țări? Nici vorbă. Deși suntem cu mult mai săraci, ne-am descurcat cum am putut. Dar nemții cei bogați nu vor să se ostenească ei înșiși. După ce că ne-au trimis înapoi toți țiganii (parcă Declarația Drepturilor Omului prevede libera circulație a persoanelor și dreptul acestora de a se stabili în orice țară vor, nu-i așa?), acum ne cheamă să-i păzim noi de hoți și de bandiți. Dar ei, nemții, n-au poliție, n-au pușcării? (Culmea, ministrul român de interne a constatat la fața locului că din peste 5 000 de delincvenți străini din Germania, doar 131 erau români!). Mare-i grădina lui Dumnezeu!

ION D. GOIA ■

Laurențiu Ulici:

„Nu vom afla niciodată ce-a fost în Decembrie '89”

- Ce părere aveți despre Volumul V din „Cartea Albă a Securității”?

- Mărturisesc că nu înțeleg nici acum rostul publicării acestor documente. Dacă unele comentarii au fost fanteziste, ele au fost generate de fantezismul cărții. Lipsesc inexplicabil referiri la evenimente bine cunoscute.

- Autorii afirmă că n-au găsit documentele respective.

- Era greu să nu găsești interviul lui Dinescu din „Libération”, de pildă! Explicația e infantilă.

- A fost inevitabil compromisul scriitorilor cu puterea comunistă?

- Bunul-simț mă face să cred că da, în măsura în care omul e dotat cu instinct de conservare. Nu cunosc absolut nici un caz de scriitor care după 1950 să fi rezistat la orice fel de compromis. A lucra într-un sistem condus de comuniști este deja un compromis. Dar adevăratul compromis începe când se produce divorțul dintre ceea ce gândești și ceea ce spui. De aici începe duplicitatea, care duce la complicitate.

- Unii scriitori din diaspora susțin că mai bine nu se mai scria nimic.

- Asta ar fi însemnat neantul! Și n-ar fi fost atât împotriva regimului cât împotriva celor care suportau regimul. Acest „mai bine nu s-ar fi scris” este tot o formă de gândire totalitară, ca și comunismul.

- Cum priviți acum Decembrie 1989?

- Decembrie '89 s-a dorit a fi o schimbare la vârf, fără a afecta structura piramidei. Sigur că nivelul doi era făcut din oameni care mai dăduseră cu nasul de Occident și erau bine școliți - dar de aici până la o revoluție e cale lungă. A intervenit însă lozincă anticomunistă din acele zile, care i-a derutat pe cei care doreau o schimbare gorbaciovistă și a rezultat o confuzie imensă, încât astăzi cred că nu mai știu nici inițiatorii ce-a fost atunci. Nu vom afla niciodată ce-a fost în Decembrie '89, pentru că nu mai știe nimeni! Dacă vreți să dăm un sens onest pentru ceea ce s-a întâmplat în stradă, ar trebui să spunem că a fost o contrarevoluție. Un spaniol, într-o carte celebră, demonstrează că orice revoluție e satanică și doar contrarevoluțiile sunt în ordinea divinității și a fireșcului.

Proștii sunt răspândiți proporțional

- Nu vă bate gândul să vă implicați mai serios în politică?

- Multă vreme n-am găsit partidul care să-mi convină. Acesta ar trebui să țină cont de realitățile României actuale și să combine principii din cele trei mari doctrine. Din pricina sărăciei ne trebuie o viziune social-democrată, precaritatea economiei impune o viziune liberală, iar lipsa de educație reclamă o viziune creștin-democrată - fiecare materializată în ministerele respective. De câțiva timp mă bate gândul să intru într-un partid, dar nu vă spun acum în care.

- Prezența dv. la Frankfurt alături de președintele Iliescu a fost privită nu prea bine.

- E un punct de vedere pe care tot încerc să-l înțeleg și nu reușesc. Statul de drept presupune niște reguli, inclusiv respectarea instituțiilor și dialogul cu ele. Nu înseamnă că în discuțiile mele cu președintele Iliescu am cedat vreo clipă punctului meu de vedere. Am încercat doar să-i explic care e situația dramatică a culturii române. Dar e absurd să-i ceri să-și depășească prerogativele. S-au dus actorii la el să le mărească salariile! Cum? Păi, dacă-i așa, hai să ne întoarcem, dragilor, la vechiul regim! Ori vrem stat de drept, ori nu vrem. În primul rând trebuie să ne edificăm noi, cei din opoziție, ce vrem. Din păcate, pe Pământul ăsta, singura calitate bine împărțită e prostia. Să nu căutăm proști numai într-o parte - sunt răspândiți proporțional în toate taberele. Nu o ideologie totalitară a dus la pământ România în ultimii cinci ani, ci prostia. Cel mai elocvent exemplu e Ministerul Culturii, care funcționează pe o concepție proastă. Degeaba schimbi miniștrii! La aceasta se adaugă inerția care ne caracterizează, mai ales pe intelectuali, și pe care se pot construi multe rele de către cei care vor s-o facă.

- Deci există și un element intențional?

- Sună a prezumție, pentru că nu am dovezi palpabile, dar mi-e greu să

Colegii noștri au devenit colegii lor

- După 1989 putem vorbi de trei categorii de scriitori, în relație cu politica: cei care susțin puterea, cei care afirmă că locul intelectualului e în opoziție și cei care stau de-o parte. V-aș ruga să-i comentați pe rând.

- Toate cele trei ipostaze sunt și firești și de tradiție. Nefirec e altceva: încercarea unora de-a recomanda scriitorilor să nu facă politică. Asta înseamnă să nu ții seama de toată istoria modernă a României. Totdeauna au existat și vor exista scriitori de partea puterii, împotriva ei și de nici o parte - deși apolitismul e o categorie foarte discutabilă. Poți fi apolitic, dar nu apolitic.

- Cum îi priviți pe cei care slujesc actuala putere?

- Unii o slujesc, cum bine spuneți, alții fac parte din ea. În prima categorie intră cei care se vor adapta oricând și pentru care nici nu contează cine conduce. Cu categoria cealaltă lucrurile sunt extrem de încurcate: parlamentul este, teoretic, o putere, și în acest sens toți parlamentarii sunt la putere. Noi avem 27 de membri ai US în cele două Camere, și încă o dată pe atâția veleitari, care au scris o carte-două, mai ales după '89, probabil ajutați de poziția lor. Ei bine, nu-mi aduc aminte ca numărul acesta mare de scriitori-parlamentari să fi produs ceva convenabil literaturii și culturii în general. Asta mă face să cred că acești colegi ai noștri au devenit colegii lor... E grav pentru ei, pentru că din parlament te mai întorci și nu știu în ce măsură colegii noștri vor accepta întoarcerea fiului risipitor care te-a risipit pe tine...

cred că proasta organizare a domeniului culturii poate fi lipsită de intenție. Se știe că întotdeauna acțiunile opoziționiste au venit din partea intelectualilor, și atunci...

Critica literară era un exercițiu de autoadmirație

- S-a afirmat că după '89 scriitorii nu s-au putut adapta libertății cuvântului - dovadă că scriu puțin sau deloc.

- Asta nu e o speculație. În deceniul 9 scriitorul român și-a descoperit vocația esopică. Când s-a trezit într-un aer liber n-a mai știut cum să

Laurențiu Ulici s-a născut pe 6 mai 1943 în Buzău. A absolvit Facultatea de Filologie în 1966 și pe cea de Filozofie în 1970. Din 1966 până în 1989 a lucrat la

Fotografii de MARCEL MĂȚĂ

„Contemporanul”, iar din 1990 la „Luceafărul”, unde este director. În 1990 a fost ales vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor, al cărei președinte a devenit în 1995. Membru fondator al Mișcării Ecologice din România, ulterior membru al Alianței Civice. Autor a numeroase cărți de critică și istorie literară, printre care „Nobel contra Nobel”, o inedită antologie a scriitorilor care meritau premiul, dar nu l-au primit.

acționeze. Dar creatorii au luat în serios schimbarea din România și sunt pe cale de a-și schimba atât temele cât și stilul, după o necesară pauză de reflecție.

- Dar tinerii, care n-au apucat să se lupte cu cenzura, de ce nu apar mai mulți?

- E o prejudecată bazată pe dezinformare. Între septembrie '93 și decembrie '94 au debutat 180 de scriitori - asta n-am avut niciodată! Credeți-mă că știu ce spun: 18 ani am ținut o rubrică de debut în „România Literară”.

- Ar mai fi o întrebare: care e impactul acestor debuturi?

evenimentelor din Decembrie. Puteam fi azi mult mai departe, dar au prevalat interesele de castă de tip mafiot și reminiscențele gândirii totalitare.

- Acest start ratat se poate recupera?

- Da, dar e ca și când ai merge cu trenul și un acar cinic te bagă pe altă linie. Ai două posibilități: fie să te întorci la macaz, fie - printr-un efort uriaș - să creezi o altă legătură cu linia cea bună. Mă tem că o să preferăm s-o luăm înapoi. Avem o foarte slabă memorie a răului - nostalgicii își aduc aminte că pe vremea lui Ceaușescu aveau asigurat un loc de muncă, dar au uitat cum trăiau.

- O a doua explozie n-ar fi posibilă?

- A doua?! Care a fost prima? E cea mai mare eroare să considerăm Decembrie '89 o explozie. Niciodată în istorie românii n-au făcut explozie. A fost doar o încercare de exorcism - și aceea nedusă până la capăt. Unde sunt urmele exploziei? Totul e nivelat și bătătorit. Deși, totuși, s-au schimbat multe. Paradoxal, tocmai puterea încearcă să arate că nu s-a schimbat nimic, că libertatea cuvântului e inefficientă. Cei care conduc simt pericolul schimbărilor care vin din afara lor - dacă ai deschis cutia Pandorei nu mai poți pune capacul. Oamenii inteligenți, indiferent de ce parte a baricadei se află, știu că lucrurile se schimbă, cu sau fără voie, de la împărăție. Împărăția nu vrea, dar n-are ce face.

- Depinde și cât va dura...

- Noi ne-am obișnuit cu generațiile de sacrificiu, dar tinerii de azi cred că nu mai acceptă asta, deși - din păcate - nu au soluții, pentru că elita generației tinere, în majoritate, nu se mai află în țară. De ce s-a întâmplat așa? Din cauza prelungirii fără rost a tranziției. Noi n-am definit încă nici spre ce tranzităm, nici ce-i aia tranziție. E nevoie de o clasă politică nouă, care să aibă conștiința dezastrelor pe care-l poate produce incertitudinea drumului. În politică n-are ce căuta imprevizibilul. Într-un stat democrat, previzibilul e condiția eleștii: îl votez pentru că știu că va face asta și asta. Ne trebuie politicieni care au reușit să elimine din structura lor calitățile Omului Nou - căci visul lui Ceaușescu a devenit realitate: Omul nou a fost creat. Abia acum îl vedem, pretutindeni.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

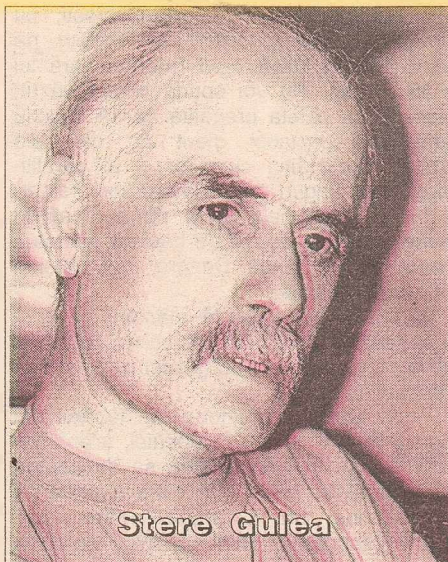
„Starea de fapt” a Marie-Jeannei Curelescu

Săptămâna trecută, la Cinematograful Scala, a avut loc premiera filmului *Stare de fapt*, regizat de Stere Gulea. În fața unei săli arhipline, realizatorii au subliniat că scenariul acestui film a fost făcut pornind de la un caz real, dar nu au spus care.

Câteva mari cotidiane au afirmat că sunt descoperitoarele cazului real de la care a pornit filmul, dar nici acestea nu au spus mai mult.

Premiera a fost un succes, probabil câteva neveste de patroni au și plâns. Toți deputații, senatorii și miniștrii prezenți la premieră au fost impresionați de film și au plecat liniștiți acasă. Nici unul dintre ei nu s-a interesat de soarta martorei din realitate. Deși, pe la unii dintre ei, aceasta a bătut la uși, nu mereu deschise, cu tot felul de memorii și plângeri.

Totuși, Marie-Jeanne Curelescu, căci despre ea este vorba, a fost și ea la premieră și ne-a mărturisit că la vizionarea filmului s-a identificat într-atât cu rolul Albertei, jucat extraordinar de Oana Pellea, încât a fost ca și cum s-ar fi văzut pe sine în film. Doamna

Stere Gulea

Curelescu a fost bucuroasă că filmul a păstrat intact spiritul încercărilor prin care ea a trecut. Dar lucrurile care îi revin cel mai des în

minte acum sunt recente tergiversări prin tribunale, procesele pe care le-a deschis Ministerul de Interne, lupta „cu morile de vânt” din ultimii ani, mulțumirea că a reușit să înființeze Asociația Umanitară Bernadette și să aducă puțină alinare celor aflați în suferință, munca de detectiv pe care a făcut-o pentru ca băiatul care s-a născut în urma vio-

lului să aibă un tată în acte. Ce nu spune doamna Curelescu este că a suportat suferințe pe care mulți

dintre noi nu ni le putem imagina, că, în câțiva ani, a albit înainte de vreme.

Cert este faptul că doamna Curelescu mai are de luptat, poate multă vreme de aici înainte. După ce a fost arestată pe nedrept, violată în arestul poliției de un subofițer al Ministerului de Interne, după ce a fost ținută câteva luni la Jilava, Ministerul de Interne se face că plouă.

Procesul pentru daune morale nu s-a terminat încă. În cererea de recurs făcută de juriștii M. I. sunt invocate argumente care depășesc limita bunului simț.

Doamna Curelescu este printre puținii cetățeni români care sunt dispuși să meargă până la capăt pentru a-și apăra drepturile. Revista *Flacăra* a relatat cazul domniei-sale începând de anul trecut.

Și pentru că suferințele doamnei Curelescu au

Marie-Jeanne Curelescu

Fotografii de PETRE COJOCARIU

început în 1990, ne-am fi așteptat ca măcar o voce timidă de ex-ministru sau vreun șef de birou să prezinte, chiar în nume personal, scuze acestei femei. Nimeni însă nu a făcut-o până acum. De aceea, doamnă Marie-Jeanne Curelescu, permiteți să vă cerem noi iertare pentru că a trebuit să treceți prin câte ați trecut. Avem măcar vina de a fi niște contemporani grăbiți.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

În perioada interbelică apăruseră prin București tot felul de parapsihologi, hipnotizatori și predicatori care de care mai ciudați. Părințele Avramescu (vestitul Marcel Avramescu, cel care a trecut prin patru religii) hipnotiza găini în fața unui public doritor de senzații tari. Cultele orientale fascinau o mulțime de intelectuali mici și mari. Toți făcuseră o pasiune bruscă pentru India. Spiritiștii se adunau și-și construiau asociații cu statute înregistrate în regulă la tribunal.

Cel puțin din punctul ăsta de vedere, România interbelică semăna cu cea de acum. Setea de paranormal a românului căpătase dimensiuni considerabile. Zilele trecute am intrat în posesia unui document, poate unic. O „Diplomă de spiritist”, eliberată în 1932 de Asociația „Prietenii Necunoscutului”.

Medium, membri activi și membri permanenți

De fapt, diploma nu este altceva decât o broșură pe a cărei pagină de gardă este pusă poza fostei posesoare. Pe spatele pozei citim un nume: Stela Ruptureanu. Paginile broșurii conțin: Statutul Asociației „Prietenii Necunoscutului”, Sfaturi Spiritiste, Rugăciuni Spiritiste, Ritualul pentru ședințe precum și diverse

instrucțiuni care de care mai hazlii. O colegă de breaslă, aflată întâmplător în vizită la *Flacăra*, cască ochii cât cepele, se holbează la diplomă și-și amintește de mediumul Marioara, care se „producea” în casa domnișoarelor Anghel, situată pe Aleea Mitropoliei la nr. 9, care aparținea, în epocă, unor mătuși de-ale ei. Noi, nefiind prea duși la ședințe de spiritism, o lăsăm pe Ioana să zică mai departe „bazaconiiile” despre paranormal. Vorbește cu atâta convingere încât mai-mai ne face să credem că mediumul Marioara, o bătrână slujnicuță semianalfabetă, vorbea pe franțuzește când intra în transă. Dar să ne întoarcem la carticica noastră.

„Prietenii Necunoscutului” aveau, după cum am mai spus, un statut. Conform acestuia, ei puteau fi: medium, membri activi sau membri permanenți. Ba chiar trebuiau să verse domnului Elie Astralianul sume de bani considerabile sub formă de taxe și cotizații. Pe vremea aceea, 500 de lei (taxa de înscriere) reprezentau o căciulă de bani.

Medium în transă și „eterna lumină”

Am fost curioși și am citit mai departe. Ajungem la Regulamentul și Ritualul ședințelor de spiritism: „ora începerii ședinței este fixă: 9 seara. Acel ce se va întârzia o sin-

Diploma de spiritist

gură secundă dupe această oră, va fi înlăturat”. De la 9 seara, „Prietenii Necunoscutului” se apucau de treabă. Mai întâi se închinau, invocau Spiritul Ghid, și ținându-se de mâini, așteptau să se realizeze legătura fluidică. Dacă Spiritul Ghid se hotăra să „apară”, îi cereau să le aducă spiritul celui cu care voiau să vorbească. Mediumul era legat de scaun. Se făceau „fumi-gații” cu smirnă și tămâie. Cu fața spre Răsărit, oficiantul rostea următoarele formule: „Tu, eternă Lumină Creatoare, ascultă ruga mea! Rugăm spiritele prietene ale acestui cerc să ne lumineze. Vrem să vedem și să auzim! Adevărata lumină să ni se arate nouă, nevrând-nici încarnați!” Spiritul trebuia să vină și membrii Cercului îl interogau. Dacă nu le ieșea figura cu mediumul, treceau la „comunicarea” cu spiritele prin metoda „Masa și paharul”. Se lua un pahar, de preferință neîntrebuințat. Apoi, ritualul era următorul: se așeza orice deget pe fundul paharului și se aștepta. Respectivul trebuia să se gândească numai la spiritul invocat, dorit. Trebuia să și-l imagineze așa cum era în corpul fizic. Dacă exista prin apropiere o fotografie a acestuia, era de preferat să fie privită cu insistență. După puțin timp, paharul trebuia să se miște, iar mâna să fie împinsă în direcția dată de acesta, „Prietenii Necunoscutului” aveau convingerea că munca spiritului este mult mai grea decât a subiectului viu. Pur și simplu pentru că el „lucrează la formarea mediumității (...) sau la dezvoltarea ei”. Legătura cu spiritul chemat era sesizată printr-o ușoară

întepătură pe care trebuia s-o simtă în podul palmei, după ce pusese mâna pe fundul paharului. În continuare, broșura îi instruia pe cei interesați: „Cu timpul, această legătură se simte din ce în ce mai mult și se poate să amortească mâna în întregime în timpul comunicării, fiindcă Spiritul vine din ce în ce mai în legătură cu mediumul, mai aproape de el. Sunt medii care simt în tot corpul înțepături și frig. Aceasta pentru că Spiritul vine foarte mult în legătură cu ei, reușind să amortească corpul fizic al mediumului. Iar Spiritul acestuia să se degajeze de el și să călătorească liber în Spațiu - în Lumea Spirituală - legat de corp numai printr-un cor-don fluidic”.

Diploma este pătată cu tămâie și unele pagini au urme de ceară. Bănuim că a fost întrebuințată serios. Vă vom mai ține la curent cu amănunte după ce vom ține o ședință spiritistă de redacție. Poate convocăm mediumul Marioara, dacă respectiva n-a ajuns cumva spirit.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

**În anul de grație
1973, în plină
"epocă de aur",
mi-a venit ideea să
chem la telefon
primăria din
comuna Maglavit
(județul Dolj). N-am
întrebat decât dacă
Petrache Lupu,
ciobanul, mai
trăiește.
- Sfântul? m-a
întrebat, la răndu-i,
primarul așezării.
- Da, el.
- Trăiește.**

Ei bine, puteam eu să mă duc la Televiziune, unde colaborem, și să propun, cerând o echipă de filmare, realizarea unei pelicule cu Maglavitul și omul care a stat de vorbă cu Dumnezeu? Nici pomeneală! Atunci, mi-am adus aminte că mai demult, inegalabilul reporter dintre cele două războaie, F. Brunea-Fox, mi-a spus cândva că el ar fi fost jurnalistul care a lansat "cazul Maglavit". M-am instalat, răbdător, în sala de lectură a Bibliotecii Academiei și am cercetat, pagină de pagină, cotidianul în care știam că-și publicase confratele vârstnic, supranumit "Prințul reportajului", suita de materiale din "Dimineața". Evident, am dat peste textele căutate și, după ce le-am copiat cuvânt cu cuvânt, l-am rugat telefonic pe autor să mă primească. Ce om! Pâinea lui Dumnezeu. Aflu că "subiectul" i-a venit în întâmpinare cu totul și cu totul întâmplător: se găsea în tren, asculta dialogul unor țărani și, astfel, aflase de minunea petrecută la Maglavit. Deși avea o treabă de rezolvat într-altă parte, în prima stație a sărit din tren și și-a schimbat direcția: direct la Maglavit!

Pentru noi, cei cu "epoca de aur" în spinare, era ceva mai greu. Tot chinându-mă să nascocesc o idee salvatoare cu ajutorul căreia să pot aduce - pe micul ecran - minunea din 1935, de la Maglavit, și pe eroul ei, am inventat ceva plauzibil, posibil: cică vreau să-i fac lui F. Brunea-Fox un portret cinematografic, un fel de "Prim plan". Cerberii TV-ului zic "da". Am de gând să folosesc, pentru deturnarea atenției cenzorilor, tehnica "sandviș"-ului: două felii de pâine (două pățanii mai modeste), ascunzând între ele miezul, povestea impresionantă, adevărată și de-a dreptul epicală. Lui Brunea-Fox îi împărtășesc planul meu, tertipul cu care sper să-i păcălesc pe "măi-marii" și "mai-micii" băgători de seamă...

Zis și făcut! Prima poveste: **fantomele din Calea Griviței**, descoperite și demascate de Fox după nopți îndelungate de pândă, emoții, suspens; de fapt, proprietarii își înspăimântau chiriașii în prag de Sf. Gheorghe, când se mutau, după tradiție, oamenii, și se măreau chirilile. A treia poveste: Fox în persoană, după ce a luat lecții de scufundare cu costum special, a bățuit în lung și-n lat fundul lacului Snagov, pentru a verifica legenda potrivit căreia o mănăstire s-ar fi scufundat odinioară... Dar povestea cu tâlc trebuia să fie cea de-a doua: **Maglavit, locul în care**

Dumnezeu i s-a înfățișat unui cioban, pe nume Petrache Lupu.

**Apă, foc, cenușă,
întuneric**

Vara lui 1973. Iată-ne la Maglavit. "Cooperatorii" ne privesc cu oarecare curiozitate, minată de o neîncredere mortală. Primarul se oferă să ne ducă până la casa ciobanului. Pe un stâlp al porții se lăfăie silueta-siglă a lui Simon Templar, "Sfântul" din serialul de televiziune. E limpede că Petrache Lupu e săcâit, ironizat, batjocorit. De copii? Numai de copii?

Știți dumneavoastră... mormăie primarul. Știm.

Mai ales că, tot pe poartă, descoperim și un avertisment (caligrafie aproximativă): "Feriți! Aici stă Sfântul"... Ca să vezi.

Pășim în ogradă. Abia în fundul curții, într-un țarc cuprinzător, dăm peste eroul nostru: un țăran de talie mică (mult deosebit de flacăul pe care-l privisem, cu câteva zile înainte, într-un jurnal de actualități, proiectat pe ecran în sala de vizionări a Arhivei de Filme, la Jilava), vârstnic (e greu să-i spui "bătrân", căci n-are pic de zbârcitură pe obraz, pe frunte), cu mișcări iuți, derutante. Tocmai înhamă un măgăruș ("biblic", îmi zic) la o cotigă autohtonă. E îmbrăcat mocănește, deși nu-i defel de peste munți: cămașă de în, pieptar îmblănit (cu nasturi îmbumbați), cioareci de dimie (simplici, neîmpodobiti cu găitane), clop negru (calotă semisferică, bor îngust), opinci (nojile pe glezne). Petrache Lupu ne-a zărit și, după ce a împins porțița, ne-a ieșit în întâmpinare. Dă mâna cu întreaga echipă TV. Își băguie numele de fiecare dată (știam, din cele citite, că a suferit, din totdeauna, de tulburări ale articulației verbale). Deci: e fonf. Mă rușinez la gândul că-mi voi încrucișa spada verbală cu un fonf... Suntem poftiți pe prispă, la o masă, eu și primarul, plus gazda. Am prudența de a nu pune în funcțiune, încă, magnetofonul. Ceilalți, conform planului schițat anterior, își fac de lucru prin ogradă. Sunt înarmat cu fișe de lectură, fotografii vechi, copii după reportajele din presa interbelică. Aproape că știu pe de rost un citat transcris din Marin Preda ("Imposibila întoarcere" - apărută cu un an înainte, în 1972): "Mulți, judecând strict rațional, au condamnat «fenomenul Petrache Lupu» pe motiv că a fost organizat de preoți, ca să exploateze credința naivă a maselor. Iar prin faptul că, astăzi, Petrache Lupu e un cooperator obișnuit, unii vor să spună că totul a fost o farsă. O fi fost! Dar ceea ce am văzut eu, acolo, nu era nici o farsă, chiar dacă documentele ne pot demonstra că specularea întâmplării a fost organizată de sus, fie pentru întărirea autorității bisericii, fie, pur și simplu, ca o diversivune".

De astă dată, Petrache Lupu ne privește mai neutru decât înainte. Semn bun, promițător? Primarul, grăbit să scape de corvoadă și să se întoarcă la cine știe ce treburi ale lui, intră de-a dreptul în subiect:

- Dâșii sunt de la Televiziune. Vor să le vorbești despre "Moșu", cum îi s-a

arătat, ce-ai vorbit cu El...

Gazda murmură:

- Nu.

- Dar au bățuit atâta amar de drum până aici....

- Nu.

Este limpede că se cuvine a interveni:

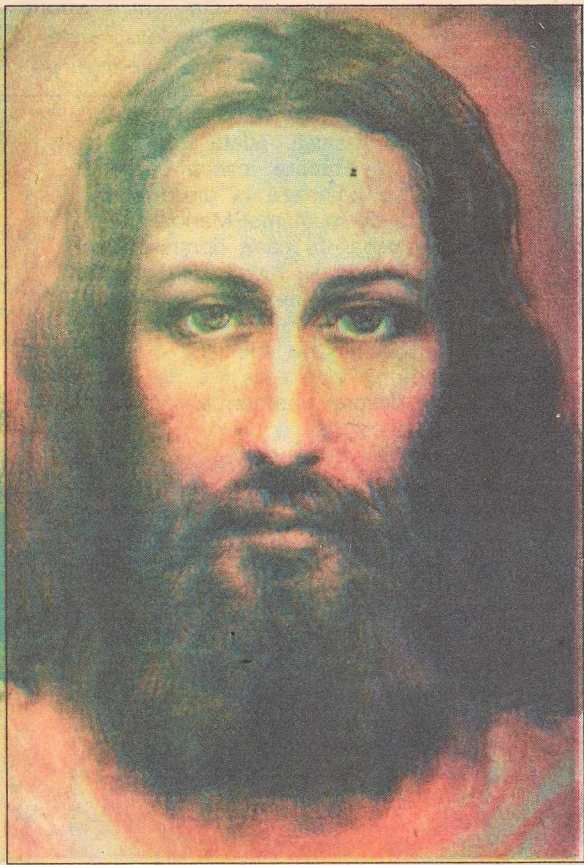
- Vedeți, zic, dând la iveală cartea lui Preda, am adus cu mine o carte în care se scrie despre dumneavoastră... **De bine!**

Deschid volumul la pagina 41:

- "Am plecat din Siliștea-Gumești, cu căruța, cu părinții mei, să-l vedem pe sfânt. Era în 1937, cred (eroare! vara lui 1935 - n.n.). Nu voi spune ce-am văzut, n-am acum paleta pregătită ca să descriu terifiantul spectacol oferit de băjbăiala orbilor, bestecăitul ciungilor și al paraliticilor, care singuri prin numărul lor ofereau o imagine infernală; mi-a rămas însă în minte mulțimea de mii de oameni, adunați într-o câmpie lângă Dunăre să-l aștepte pe vestitul cioban".

Îmi ventilez la iuteală plămânii și continui, având drept fundal sonor, când și când, zbieretul măgărușului rămas înhamat la cotigă:

- "Un fapt este neîndoielnic: tânărul om fusese mut și, în urma vedeniei, a apariției unui «moș» în singurătatea sa de păstor, își recăpătase graiul. Că i s-a sugerat că acest «moș» era Dumnezeu n-are acum nici o importanță. Mulți au avut astfel de viziuni și cu toate acestea n-au ajuns celebri ca acest modest cioban. De ce?

Pentru că mulțimea, pe care am văzut-o așteptându-l, avea nevoie de o soluție. Mulțimea, în acei ani, în 1937 (1935), avea sentimentul apocalipsului care se apropia, al sfârșitului lumii, când războiul, cu crimele lui nemaivăzute și abominabile, avea să se rostogolească și peste pământul nostru. Acest sentiment obscur trebuia într-un fel sau altul să fie canalizat. Și Petrache Lupu, l-am văzut cu ochii mei, s-a urcat într-un fel de prepeleac (exact ca în **Jurnalul de actualități** vizionat la Arhiva de Filme - n.n.) și a zis așa: «Fraților, l-am văzut pe moșul! Și mi-a spus că o să trimeată pe pământ o stea cu patru colțuri care să aibă la un

colț apă, la altul foc, la altul cenușă și altul întuneric. Fraților, sunteți păcătoși. Mai faceți?» Mulțimea care stătea genunchi a răspuns într-un murmur plin groază: «Nu mai facem.» «Mai faceți?» repetat profetul. «Nu mai facem.» «Mai faceți?», i-a biciuit din nou ciobanul glasul lui, a cărui săsăială dever suierătoare. «Nu mai facem, aaaa!», i-a răspuns imediat, după care tânărul păstori s-a dat jos din prepeleac, ne-a zis stăm toți pe două rânduri și a trecut pe tre noi, punându-ne fiecare la mână cap".

Mă opresc din citit. Primarul, de colț,

- Ei, nea Petrache, parc-aș zice acum...

- Nu, șusueie gazda.

Primarul își pierde răbdarea. Sare picioare și explică: suntem în miezul v. câmpul nu așteaptă, recolta îndestulătoare, cam lipsesc brațele muncă, prea mult tineret a plecat la c. să se căpătuiască... Ne strânge mâinile se duce la ale lui. Poate că-i a bur Crezându-se scăpat de "obligații", Petrache Lupu se înalță din tinerește. Coboară cele trei trepte prispă, cu sprinteneală, nu glumă, și umblă după fel de fel de treburi prin podărie... Am rămas singur pe prispă. pot face? Stau liniștit.

**Dumnezeu vorbește
românește**

Iată-mă din nou răsfoind hârtiile (note etc.). Regăsesc o fotocopy după reportaj de-al lui Brunea-Fox (pe care l-am citit și eu, în septembrie 1973). Autorul se întreabă: "Unde am rămas da, în pragul Maglavitului, satul cioban Petrache Lupu, sat nimbă de a înainte de gloria de a poseda pr locuitorii lui pe fericitul oier, în trei v repetate vizitat de Dumnezeu... Maglavit e situat cale de două ceasuri cu trenu Craiova și la numai 20 de minute Calafat. E un sat cuprins de 1500 familii, un târgușor cu case de tot felul, țărănești, și urbane, biserică frumoasă, primărie bine întreținută și arătoasă: chip - așezat drept pe cele două latur drumului ce-l străbate, într-un decor verdeață fără să fie abundentă... A departe, pe malul mlaștinilor, pasc și satului umblând cu berzele după chit mormoloc. Și mai departe, unde-i grasă, în marginea fagilor, e sălașul e stăna lui Petrache Lupu, meșter în pregătirii laptelui, fabrică urda și c unde nu vine nimeni și e liniște, und de mult, la chindie, s-a abătut un un cu barbă colilie și sarică albă, poru tânărului cioban să transmită oame sfaturi înțelepte. Acolo a poposit în amurguri Dumnezeu, așa cum m descris credinciosul păstor, în chip moșneag sever, în straie de baci, tuindu-se năucitor o dată cu luceafărului... Întâmplarea l-a scos Petrache din întuneric, situându-l în trul atențiilor. El, bietul, nu simte s barea, dar își dă seama că s-a pei ceva neobișnuit. Lumea care vine vadă, mulțumirea satului că-i cinst atâta cercetare, și mai ales atitud celorlalți păstori, nu sunt indicii c unea cu care l-a însărcinat Dumnez început să dea roade? Altcva nic răvnește sufletul lui simplu și neîntin lumești dorințe, netulburat de c cunoașterii pe care îi-o dă cartea și asta mare când te pleci asupra c curiozitate și năzuințe...".

Mai în glumă, mai în serios, Brune

nezeu:

întrebat pe păstor, atunci, în 1935: Petrace, vii cu noi la București? Da' cu oile cine rămâne? i-a răspuns did.

Îra un început de toamnă caldă. Pulzeală și la cârciumă, după limonadă desigur, băutură-băutură. Limonada-i sponci, iar insul de după teighea se rgea, ca să se fâlească de fapt, că e u s-o scoată la capăt cu ovizionarea, mai ales de când atâta e poposește la Maglavit. După care îmbă subiectul:

Așa s-a întâmplat, cum spune banul.

Și de unde trageți credința? întreabă eva.

Petrache Lupu nu minte. Nimeni nu auzit vreodată blestemând sau ârșind ceva necuviincios. E un tânăr rai evlavie.

eci, Brunea-Fox deapănă mai departe rejurarea:

S-o iau de la început? întreabă cuivis și cu vădită mulțumire de a povesti, banul Petrace Lupu.

une cum s-a petrecut în vinerea a - îl îmbie Ghizmoc, alt păstor tânăr, ic, care a jucat un rol - neînsemnat, drept - în minunata întâmplare. El e la care l-a surprins monologând, ându-se că-l găsește tulburat, pradă i neliniști ce n-a mai observat la Lupu. dea - explicație proprie - că Petrace răște vreo oaie, ce i-a făcut vreun înog. De unde să bănuiescă Ghizmoc, âu rumen, dezghețat, că taman în a când se întâmplase la târlă, prietenul se întreținea cu luminoasa arătare - zibilă pentru dânsul, intrus veșnic înclispre șagă.

Îl auzeam vorbind și-mi ziceam că e ârat nu știu de ce. M-am mirat, că de ei nu era supărăcios din fire.

Hai, povestește cum a fost, Petrace... Mă afluam aici, începe Petrace Lupu, uturugi. Era cam pe la chindie și dam mă îndrept spre târlă, să bag oile. i mergeam așa, aud un glas gros că întreabă: "Unde te duci?"

obbanul nu s-a speriat. A întors capul zărit în spatele lui - răsărit nu știa unde - un unchiș cu barbă limpede, âcat într-o sarică nou-nouță.

Era alb ca o oaie, completează achede descripția, cu o metaforă dintr-o

lume lui familiară. Aducea cu un baci bătrân.

Cum a ajuns moșneagul, nici nu s-a gândit să-l întrebe, deși nu-l mai văzuse niciodată.

- Unde te duci? a repetat unchișul.

- La târlă, să bag oile.

Necunoscutul l-a însoțit o bucată de drum, fără să mai spună ceva. Când au ajuns la târlă, unde câinii adunaseră deja oile, bătrânul a grăit așa:

- Am venit la tine să-ți poruncesc să te duci în sate și să glăsuiești oamenilor cuvintele mele. Să le spui că faptele lor mi-au căsunat mânia, că e vremea să se potolească, să intre pe calea cinstei și a dreptății. Așa să le spui. Auzi? Și dacă nu s-or cuminți să-i vestești că Dumnezeu îi va avea în seamă și prăpăd și foc vor cădea peste dânsii.

Ciobanul tare s-a tulburat de aceste vorbe grele. A întors capul spre moșneag și de-abia atunci a observat că era înalt de statură și pășea deasupra pământului fără să-l atingă.

- Atâta erau ridicate picioarele de la pământ - indică Petrace - arătând cu mâna o distanță de un sfert de metru. Plutea, adaugă dânsul.

Ciobanul, cu inima strânsă de frică, n-a răspuns nimic. Simțea cum i se încheștează gura. O sudoare rece îl broboni. Închise ochii. Peste o clipă, când i-a redeschis, nu mai era nimeni. Parcă în locul unde atunci staționa bătrânul, mijea un abur alb, străveziu. A aruncat o privire speriată în jur. Nimeni. Necunoscutul se mistuise ca prin farmec. La târlă era liniște. Oile așteptau cumiști să defileze prin strungă, câinii nu lătrau, în aer plutea q tăcere ca în vis.

- O frunză nu se clătina, domnule. Ce să fie? mi-am zis.

După îndelungi ezitări și temeri, Petrace Lupu s-a hotărât: "S-a dus direct la părintele Bobin și i-a mărturisit totul. Zvonul s-a răspândit ca fulgerul. Curând, zeci de oameni s-au strâns la casa preotului. Petrace Lupu a ieșit afară, povestind sătenilor întâmplarea. La auzul ei, mulțimea tare s-a tulburat. Nici nu s-au gândit să pună la îndoială spusele ciobanului, pe care-l știau plin de cucernicie, cinstit, un model de conduită și sobrietate. Vestea a răzbit la Calafat, unde a aflat-o corespondenta noastră, domnișoara Ionașcu, care s-a grăbit s-o cerceteze la fața locului, înregistrând-o în chipul cunoscut de cititorii noștri. S-a împrăștiat apoi în întreaga Oltenie, a ajuns la urechea țării. Cum a fost primită de marele public e inutil să mai amintim. Așa se face că, văzând proporțiile luate de eveniment și interesul ce-l acordă poporul, am găsit nimerit să cercetăm efectele lui la fața locului..."

Doi feciori: unul oier, altul boier

Vara anului 1973. După o jumătate de oră, Petrache Lupu revine pe prispă. Se așază. Ia de pe masă "Imposibila întoarcere" și o cântărește în palmă ca pe un calup de telemea. Apoi îi frunzărește paginile, obligându-mă să mă întreb dacă știe ori să nu citească. Ochii i se înalță spre chipul meu. Destul pentru a mă convinge că trebuie să-mi scot ochelarii de soare. Am ochi albaștri.

- Ce vrei? îmi șoptește cu limpezime.

Răspund cuviincios:

- Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră.

- Și ăștilalții? Înclină capul cu clop înspre lunatecii din echipa de filmare.

- Oameni de meserie, zic, cu aparate, cu de toate, pentru televiziune...

Catastrofă! Sfântul se îmbufnează și o ia de la capăt cu:

- Nu.

Dar are bunătatea să-mi și explice de ce cuvântul "televiziune" îl îngrozește: un confrate de-al meu, cu câteva luni în urmă, folosindu-se de imaginea găsită și de mine în Arhiva de Filme, s-a apucat să-l beștelească pe Petrache Lupu, într-o emisiune, fiindcă, vail asistase, de la tribuna regală, la o defilare mai veche... Și ce i-au putut auzi urechile, a doua zi, aici în sat, de la oameni și oficialități! Acum suflă și-n iaurt. Pe drept cuvânt. Rămânem, totuși, unul în fața celuiilalt, iscodindu-ne. În cele din urmă, omul căruia i s-a înfățișat Dumnezeu schitează un surâs însorit. Surâd și eu. Cum? Oricum, îmi iau inima-n dinți, scot din buzunar buletinul de identitate, îl deschid și-l pun pe masă:

- Uitați-vă, zic, monocord, neutru. Eu sunt născut de Crăciun, la 25 decembrie. Credeți dumneavoastră că un om născut la 25 decembrie ar avea sufletul să vă păcălească? (continui să mă întreb, tainic, dacă știe sau nu să citească).

Petrache Lupu se uită în actul meu de identitate, îl închide, tace. Și tace. Fără să-mi dau seama de bine seama, schițez prin aer o vagă mișcare a arătătorului, ca și cum aș fi dorit să prind, delicat, un funigel argintiu.

- Și cum a fost?

- Eram cu oile în zăvoi, zice și se închină. Le mulgeam. Mai aveam un cioban cu mine (Petre Ghizmoc - n.n.). Când am ridicat ochii de pe ugerul oii, văd un moșneag alb la păr, alb la barbă, alb la straie. M-am închinat (ca acum). Era **Moșu**. Dumnezeu! Celălalt, de lângă mine, s-a speriat de-a răsturnat ciubărul. Laptele a curs pe pământ. Pământul l-a înghițit cât ai clipi.

- Și pe urmă?

- Pe urmă ca pe urmă: am spus pățania după câteva zile, s-a dus vorba, au venit, m-au luat, m-au arătat.

- Da, am văzut și eu pe pânză, la cinematograf, cum stăteați la masă cu nevasta, amândoi mâncați din străchini, erați tineri de tot.

- Am fost și tineri. Pe muierea aia, am pierdut-o. Acum am altă muiere.

- A murit?

- Păi.

- Dar copii?

- Doi. De la răposata. Băieți. Unul oier, altul boier.

- Adică?

- Unu-i aici, altu-i plecat la Craiova. Muncitor la **Electroputere** (rostește firma strivind vocalele între consoane).

- Și dumneavoastră?

- La colectiv.

- Cu oile.

- Cu oile.

- Câte?

- 14.

- Dar pe timpuri?

- Cam 200.

- Altă avere?

- Numai oile.

- Vă e mai greu acum... traiul.

Se uită departe, dincolo de uliță, în gol: - Cu oile, da, e greu: ține-te după ele, tunde-le, numără-le...

- Normal ar fi să fie mai ușor: nu aveți de numărat decât până la 14... Altădată, cred că osteneți să numărați până la 200...

- Îhâm.

Microfonul de pe masă înregistrează acest sunet echivoc ca fiind ultimul de pe bandă. Operatorul, lucrând cu un tele-obiectiv de 300 mm, și-a făcut datoria ireproșabil. Toți au fost "pe fază". Ne ridicăm de la masă și mă rog de gazdă să ne îngăduie a-l mai filma: fie în casă, unde pereții sunt plini de fotografii cu dedicații, aparținând unor iluștri politicieni, cărturari, artiști, oameni de știință, printre care și Nicolae Iorga, fie pe drum, urcând un dâmb povârnit, cu pas tineresc și râsuflare ușoară. Drept încheiere, m-am gândit atunci să montez încă un citat din Marin Preda, care, între noi fie vorba, se potrivea de minune atât perioadei antebelice, cât și dramei postbelice trăite de români: "Mai degrabă oamenii de rând au avut presentimentul viitorului dezastu. Prin ce? Prin neliniștea morală provocată, poate, de sentimentul păcatului, al insuficienței credințe, al culpei: nu trăim bine, viața noastră nu e curată, nu e frumoasă, o să plătim pentru asta".

Am și plătit. Cu vârf și îndesat.

Epilog

**Sfântul prezice
căderea cuplului dia-
bolic și baia de sânge**

La vizionarea emisiunii în forma ei finală (după montaj), personajul împuternicit să dea sentința "Da" sau "Nu", când s-a reaprins lumina în sala de proiecție, a exclamat:

- Excelent! (om de meserie)

După care, conform îndatoririlor sale, a explicat că toată emisiunea plutește într-o baltă mistică, și chestia cu fantomele, și căutarea mânăstirii scufundate în lacul Snagov, dar, mai cu seamă, partea cu Maglavitul și Petrache Lupu. Repet: omul era de meserie și, în ceea ce mă privește, voia chiar să-mi fie binevoitor. Așa am ajuns la soluția să revenim la ideea inițială, a unui **Prim plan** cu Brunea-Fox, eliminând în întregime povestea Sfântului, a omului care a stat de vorbă cu Dumnezeu. Am operat modificările și de a rămas s-a difuzat pe post. Restul materialului (40 de minute de proiecție) l-am dus în servietă, acasă. Apoi, însă, considerând că nu-i corect ceea ce am făcut, am predat cutia cu Petrache Lupu la Filmoteca TV (ar fi o adevărată minune ca filmul să mai existe acolo, nerătăcit, nesustras).

În 1977 s-a stins din viață F. Brunea-Fox. Multă, multă vreme, n-am mai știut absolut nimic despre Petrache Lupu. Abia în 1989, în octombrie, am aflat că și Sfântul de la Maglavit s-a îndreptat către cele veșnice. După decembrie '89 am citit chiar, prin ziare, că "înainte de a închide ochii, Petrache Lupu a prezis căderea cuplului diabolic". În rest, s-auzim numai de bine!

MIHAI STOIAN ■

Petrache Lupu, "Sfântul de la Maglavit", fotografiat în anul de grație 1973, pe vremea când era "membru cooperator" în satul natal.

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iasi 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

Raluca Moianu, Maria Zărnescu-Popescu și Cristi Schnebli,
alături de preferințele lor muzicale săptămânale.

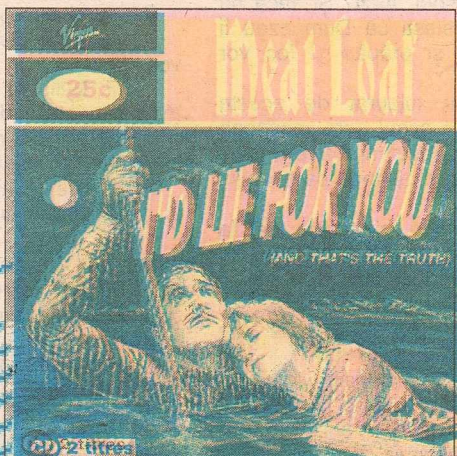

BON JOVI

Lie to Me

Continuând seria succeselor din L.P.-ul „These Days”, cel de-al treilea extras pe single a ajuns hit la foarte scurt timp de la apariție, provocând un nou val de vânzări pentru acest album.

Single/POLYGRAM Records

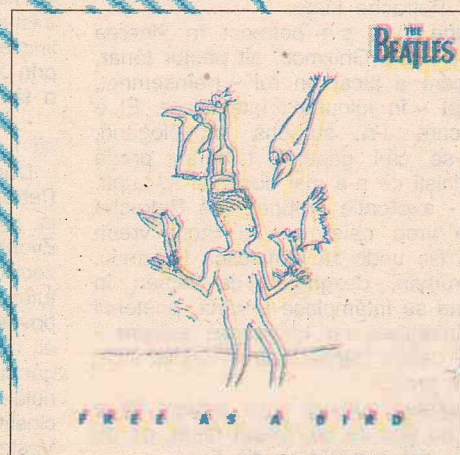

MEAT LOAF

I'd Lie for You

Un prim extras pe single din noul său album „Welcome to the Neighbourhood” este piesa „I'd lie for You”. Inițial, albumul trebuia să se intituleze „Escape from Hell”.

Single/VIRGIN Records

BEATLES

Free as a Bird

Single extras din albumul „Anthology 1” pe care vi l-am prezentat acum două săptămâni. Interesant că a doua piesă de pe acest disc este: „Christmas Time (Is Here Again)” - o compoziție John Lennon, Paul McCartney, George Harrison și Ringo Star. Din 1963 și până în 1969, The Beatles au avut în fiecare an câte un mic cadou special de Crăciun pentru propriul fan club - o înregistrare inedită. Piesa datează din 1967, iar în final conține urări de sezon înregistrate pe 6 decembrie 1966.

Single/APPLE

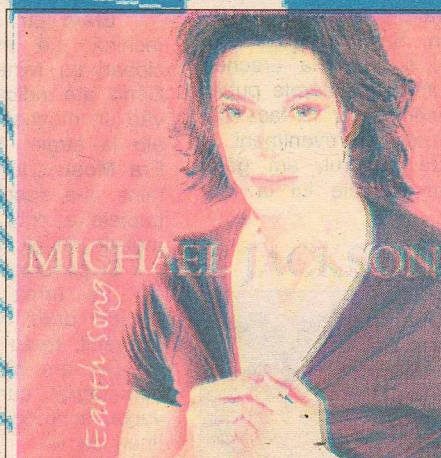

E - 17

Thunder

Acesta este primul extras pe single din noul L.P. al formației; „Up All Night” a fost lansat în luna noiembrie și conține piese scrise de toți cei patru membri ai grupului. De menționat că videoclipul single-ului „Thunder” a fost regizat chiar de Tony Mortimer, asistat de regizorul Francis Ridley.

Single/LONDON Records

MICHAEL JACKSON

Earth Song

Piesa este o compoziție Michael Jackson, al treilea extras pe single din dublul album „History”. Atât prin versuri, cât și prin imaginile din videoclip, Michael Jackson luptă pentru vindecarea planetei.

Single/A&J Productions

de ascultat urgent

de ascultat fără întârziere

de ascultat

„La mulți ani”, doamnă Stela Popescu!

● Eu sunt deja un gen de actori. În străinătate se scrie despre astfel de actori. Ce știe să facă Stela Popescu? Știe să cânte, știe să plângă, știe să facă pe copilul, știe să facă pe bătrâna; știe să fie grasă, știe să fie slabă...

- Doamnă Stela Popescu, ați fi vrut să fiți altceva decât actriță?

- Mi-ar fi plăcut să fac scenografie. Și să nu te mire, inițial am vrut să fac psihologie, pentru că pe mine mă interesează ce gândesc oamenii, de unde vin anumite păreri, concluzii și atitudini ale oamenilor.

- Poate ați fi aflat ce se face și unii politicieni...

- Politicienilor le este rău de genul de revistă, deoarece are un impact extraordinar la public. Eu, Arșinel și Maximilian sunem niște oameni de opoziție. Esența acestui gen este, de fapt, satira. De făcea Constantin Tănase înainte? **Ce facem noi acum!** Și pe noi toată lumea ne trage la răspun-

dere de ce facem asta. Noi continuăm tradiția lui Tănase! Dar, acum, politica a ajuns în secolul nostru atât de puternică, încât poate să-și impună punctul de vedere, iar publicul a ajuns mult mai docil din cauza fricii.

- Faptul că ați fost în fruntea greviștilor din teatru sau amicitia cu dl Corneliu Coposu a generat conflictul dv. cu Televiziunea?

- Nu știu dacă acestea au fost motivele principale, dar au influențat opinia pe care o au anumiți creatori de la Televiziune, care sunt simpatizanți ai partidului de guvernământ.

- Ceea ce cred eu însă, în mod special, este că s-a hotărât să facă un Revelion foarte incolor, echidistant. Echidistanța

aceasta este foarte ciudată. În cine să dau eu? Nu în cineva care are pâinea și cuțitul și taie hălcile cui vrea? Satira are tocmai acest scop. Și eu cred că din teama de a nu veni cu materiale foarte îndrăznețe s-a creat acest scandal. Dar ei uită un lucru: noi suntem profesioniști! Noi nu avem nevoie de polițai în această emisiune! De ce trebuie să ne atragă atenția cineva care nu este de profesie? Așa cum era pe vremuri Dumitru Popescu, care dădea semnătură pentru emisi-

nile de varietăți. Or, această tradiție o continuă cei care se ocupă de destinele țării noastre în prezent...

- Nu vă întreb câți ani împliniți în 21 decembrie.

- Eu nu mi-am ascuns vârsta niciodată, ba chiar am declarat-o public pe scenă, pentru că starea pe care o am nu justifică vârsta.

MARIA ANTONESCU ■

Care va fi noul film al ultimului regizor român ajuns la Cannes?

Prima retrospectivă Daneliuc

Daneliuc a fost un regizor constant, chiar dacă mereu a provocat valuri de discuții, s-a certat cu cenzura ceaușistă, cu noua ordine cinematografică, cu sponsorii. În ultimii ani a adunat atâtea acuzații încât ar putea fi la fel de celebru ca Madonna sau Michael Jackson. Daneliuc are tot felul de recorduri la activ. De exemplu, „Patul conjugal” l-a realizat în 35 de zile. Filmul a avut succes la Berlin, la București au fost cozi la bilete, dar, după șase luni, cu 16 copii și cinci proiectii pe zi, redevențele au însemnat numai 460 de lei. Filmul este desemnat cel mai bun al anului 1993, dar Daneliuc refuză premiul. Scandalul ia proporții, Mircea Daneliuc este acuzat de deturnare de fonduri, i se întocmește dosar penal, este destituit din funcția de director al Studioului Alfa. Acum Daneliuc este pentru a doua oară destituit și acuzat de Cinerom.

Mircea Daneliuc este mereu un concurent periculos, între altele este propus pentru președinția CNC din partea UARF.

După participarea la Cannes și întreruperea filmărilor la „Ovidiu”, toată lumea se aștepta ca posibila implicare a lui Daneliuc în Televiziune să însemne prezența lui la ProTV, dar regizorul pare acum mai supărat ca oricând pe toată lumea.

Cele mai constante opțiuni ale lui Daneliuc au fost actrițele. Două neveste și două protagoniste: Tora Vasilescu și Cecilia Bârbora. A început cu Tora „Cursa”, „Proba de microfon”, „Croaziera”, „Glissando”.

Primele filme și primele succese. Tora Vasilescu, care este acum la un pas de o nouă căsătorie, nu mai spune decât că „a fost o excelentă comunicare cu Mircea Daneliuc”. Cecilia Bârbora a apărut când era în anul trei. După ce s-a jucat de-a Scufița Roșie, a fost cerută pentru rolul Veturiei din „Iacob”.

Retrospectiva Mircea Daneliuc, 14-22 decembrie, aduce în actualitate o întrebare: Care va fi noul film al lui Daneliuc?

REMUS ANDREI ION ■

Toate artele

Târg de carte

Carte și târg. Sunt cuvinte care nu se leagă și totuși, de la tăblițele sumeriene până la noi, cartea se vinde.

Am participat recent la un asemenea târg pus sub semnul juneții („Gaudeamus igitur”) și versul studentesc-medieval m-a îmbiat să mă bucur.

N-am izbutit.

În ciuda bunelor intenții și a unei regii convenabile, Târgul mi-a apărut meschin, provincial, semănând cu unele din serbările „iepocii de aur”. Într-un spațiu neadecvat, sufocant, am văzut devălmășite o sumedenie de tarabe reprezentând edituri cu nume sonore ori anodine la care, evident, se vindeau cărți. „Noutăți” pe care le știam de un an sau doi, cu coperti fanate de expunerea lor la colțuri de stradă ori prin gangurile ce înlocuiesc librăriile.

Titlurile cu adevărat noi, puține, erau oferite cu un oarecare tam-tam publicitar, editori, autori și critici străduindu-se cu mare irosire de superlative să facă tot mai atracțioasă o „marfă” îndeobște inefabilă.

Tocmai când o actriță recita versuri de Sorescu, într-o boxă alăturată se producea, acoperindu-i vocea, un autor necunoscut ce-și prezenta opul în fața câtorva blânzi ascultători (colegi, rude). O atmosferă de parastas cultural subliniată de strădaniile unui (altfel simpatic) gornist (!) ce-și chinuia scula de tinichea să sugereze o trecere peste rețută (Plevna?) și un rece plictis învăluia totul.

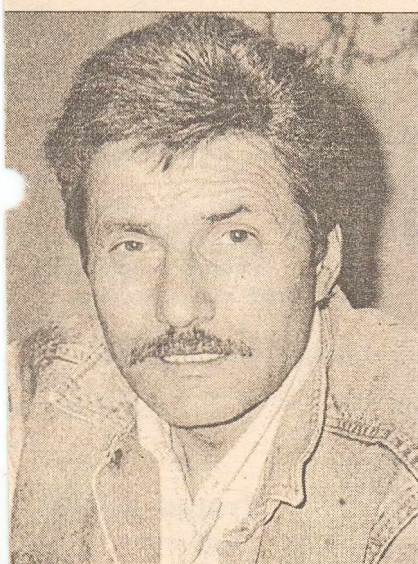
Raportul statistic între autorii autohtoni și cei străini era net defavorabil celor dintâi. Dacă am numărat bine 1: 7! Au fost edituri care la capitolul cărți românești s-au prezentat cu calendare ori caiete studentești.

Dornici de rapidă chiverniseală, editorii nu s-au întrecut cu firea în tipărirea „materialurilor” publicitare. Prea puține cataloage, pliante, puține foi volante. Absente fotografiile de scriitori ori măcar semnele de carte, suveniruri obligatorii pentru un asemenea târg.

Mi-am spus că imperfecțiunile de tot felul sunt scuizabile pentru o „instituție” nouă la români, dar, tot atât de repede, am ajuns la concluzia că, de fapt, târgul de carte oglindește fidel trista realitate a întregului nostru climat cultural. Poate chiar așa suntem!

De ce i-ar merge bine meșterului Gutenberg când totul în jur e marasm, precaritate, pustiu?

GHEORGHE TOMOZEI ■

lumea filmului, săptămâna dinaintea Crăciunului este dominată de ircea Daneliuc. În urmă cu 20 de ani își prezenta primul film, „Cursa”, iar acum se pot vedea mai toate eliculele pe care le-a făcut: 12. Mai există un film de publicitate, „Scufița roșie”, făcut pentru Ministerul Arismului, și scurtmetrajul studentesc „Dus - Întors”.

Retrospectiva Mircea Daneliuc seamănă: „Cursa” - 1975, „Ediție ială” - 1977, „Proba de microfon” - 1980, „Vânătoarea de vulpi” - 1980, „Croaziera” - 1981, „Glissando” - 1984, „Iacob” - 1987, „A 11-a pruncă” - 1991, „Tusea și junghiul” - 1991, „Patul conjugal” - 1992, „ceastă lehamite” - 1994, „Senatorul elcilor” - 1995.

MAȘINA DE SCRIS

Sonetul mașinii de scris

Apăs pe-o clapă. Încă una. Stai.
Mi-s degetele prinse-ntr-o capcană
Ascunsă diavolește-n ochi de rai
Cu muzici amuțite brusc, în strană.

Trec tropăind pestrice ploi și ploi
Fluturi de plumb scriu granițe-ntre noi

Nimic adevărat, nimic precis
Doar leș de pian - mașinile de scris.

Silabe cad sub gloanțe rând pe rând
Naiv se regroupează-n-albul șters
Și râde-un înger negru, dintr-o dată

Iar noaptea ne-nfășoară șuierând
De nimeni și niciunde repetată,
Cel mult încrâncenând în câte un vers.

Carmen FOCȘA
București

Martori

pot să vă spun cum se vede
de la fereastra mea
un sfârșit de poveste de dragoste

ea era într-un balcon
undeva pe la etajul doi sau trei
ascunsă după rufe întinse la uscat
goală și ciufulită și plânsă
el ca o hârtie împinsă de vânt
se depărta pe alee
ea îi striga întoarce-te te iubesc
el era nebărbierit și nu se întorcea
dar ea nu mă vedea pe mine
cum nici el nu o vedea pe ea

mai târziu aveam să aflui
că-n timpul acesta deasupra noastră
într-un cer mototolit și umed
(întocmai ca o rufă și el)
stăteau la bărfă doi îngeri:
n-o să prea avem ce povesti
pe aici iubire nu mai e
rufele-s deja spălate
doar unul pleacă
și doar una plânge
iar în blegul de colo
privește și tu
n-a mai rămas decât poezie
a spus un înger către celălalt
arătându-mă pe mine

Tiberiu FRIM
Pitești

Grădinița

Ea îl roagă pe un nene
să o mângâie alene,
el îi spune-un pic boem:
Fac cu tine un poem!
Hai să-l facem dintr-odat'
nu-ntr-o pată,
ci-ntr-un pat -
frumos fi-va în mod cert
precum oaza în deșert;
să trăiască cum trăiește
colo-n mare al ei pește,
și să-l facem să priceapă
sângele că nu e apă -
să știe (că noi știm, parcă)
ce-i un arc și ce-i o arcă,
ce-i un dram și ce-i o dramă
cin'i-e tată, cine mamă -

mai apoi, o să te chem
să mai facem un poem,
și pe urmă, nu-i nimic
de-o să mai avem o fiică;
și așa, fii după fiice
înmulți-ne-vom, amice,
și-om înființa prin vreme
"Grădinița de poeme!"...

Alexandru SFÂRLEA
Oradea

Viziune

țările au devenit orașe
satele parcuri
între blocuri înalte
rădini zoologice

Un poet, o poezie

în care leii sunt spălați pe dinți
cu mercur

văd laserul cosind iarba
după grilajul de raze forjate
și busuiocul ambalat
în automatele nichelate

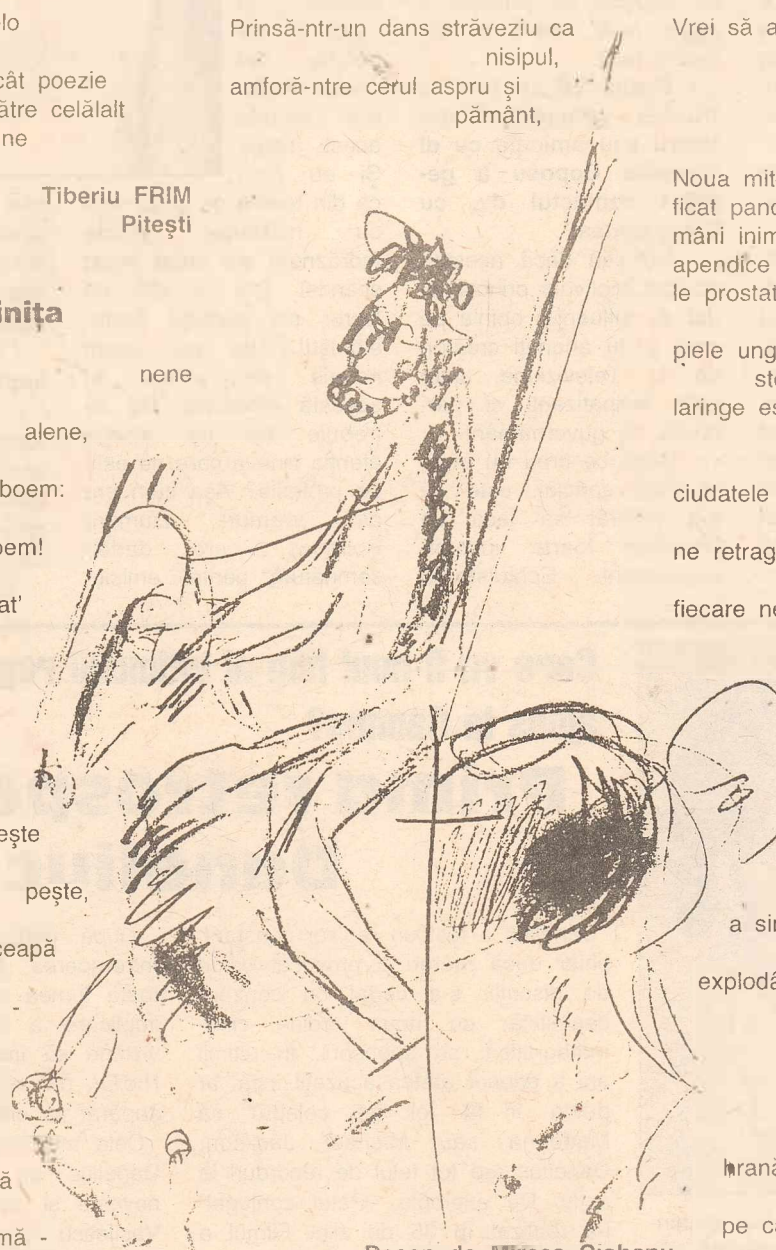
văd sub pielea copiilor
tatuajele cifrate

Ion CHICHERE
Reșița

Dansatoare

Se află la Bombay o dansatoare
cu nudul încins, cu nume ciudat,
minunea cea mai de preț, marinare,
pe cinstea mea de matroz

Prinsă-ntr-un dans străveziu ca nisipul,
amforă-ntre cerul aspru și pământ,

Desen de Mircea Ciobanu

pletele de noapte fără

stele-i ard chipul,
poate-a iubit prea cumplit și-a
pierdut prea curând.

Povestea i-o poate afla fiecare,
căci nu e aproape nimic de aflat,
decât că la Bombay, o dansatoare
cu nudul încins, cu nume ciudat,
mai aleargă în zori către țărnul de care

în zori corabia mea s-a-ndepărtat.

Tudor LAVRIC
București

Fabulă

La noi nimeni nu știe ce este frică
Căinele trăiește-n pace cu pisica,
Toată ziua și-o petrec într-un joc
Și limba și-o învață reciproc.

E o plăcere să-i auzi miorlăind,
Fără să privească slănina cu jind
Dar mai frumos e s-auzi pisica

Fără ca să-și ascundă cumva vrei
gân

Nu-i preocupă slănina și nici osul
Și nici în ochi nu vor să vadă sos
Jocul lor e un gratuit amuzament.
La os nu mai viscăză azi nici un demerol

La modă-i en grosul - vezi
minerlada

Vrei să ai oase? Subtilizezi cireac
Mihai MERTICAP
Piatra Neagră

Ritual

Noua mitologie:
ficat pancreas rinichi plămâni
inimă tiroidă splină
apendice măduvă sex testicule
prostata vezică ovare
urină sânge creier oase
piele unghii păr transpirație
stomac intestine corzi voci
laringe esofag limbă dinți
sinusuri nas hormoni

ciudatele forme ale lumii noastre
animale

ne retragem în mintea noastră

fiecare neuron desfășurat pe miliarde

sub formă de game muzicale

la nesfârșit

în timp ce-mi spălăm

intonând arpeggii

mă întreb dacă nu o

pentru că organismul

a simțit prin apropiere moarte

explodând ca o pungă de me

Vasile ROTARIU
Vaslui

Trupul poetei

hrană pentru masa

pe care doar un rege suferind

și cum își apropie brațele de aerul din

simt valuri negre cum alunecă

formele cuvintelor cum le învăluie

lumina peste pervazul timpului

până departe se așterne drum
pe care vin copiii cu licurici în
desprind din globul de spaime
masca prelung brăzdată

atunci vor zvâcni literele deasupra

și cina poate începe.

Anda C.
Oradea

O poveste cu final neașteptat de

Ștefan Caraman

Maria e fericită...

În vizită la familia P. Este prima vizită în acest oraș, după mulți, mulți ani. Hotărâsem să mă înnoiesc, atât cât mai era posibil, legăturile cu rudele cele mai apropiate, legături întrerupte multă vreme nu atât de istanță - locuam în altă țară -, cât de izolare autoimpusă. Doar eu și Maria.

- Ce mai face Maria? - Este foarte bine, bun, și nu știu de ce anul meu aduce un moment de tăcere, pe care nimeni nu se ghesuie să-l spargă.

Cina o luăm în fugă, mp în care fraze convenționale, fabricate cu ort, circulă între noi ei; ei, o familie uzată dusă la stadiul de el ea (așa cum aveam să-mi dau seama imediat după sosire), eu, uscat, dar destul de curios pentru că ezitanța sa - chiar eferă - în sânul acestui plin clasic să dea naștere unui sentiment enibil de conviețuire ratată.

Sunt poftit în camera oaspeți. Constat că este rude - provenind într-o legătură extrajugală a regretatului eu tată - evoluează un nivel multumitor în perspectiva pur omacă a existenței. nt ajunși.

Rămân singur. În

sfârșit, singur. Oh! Maria, a căta pernă trebuie să ud? Mă întind, îmi culc capul pe pernă și încep să o ud. Temeinic. Măine voi invoca disfuncții ale glandelor sudoripare.

x x x

Familia D. Niște tipi simpatici, cu copii la fel de simpatici. Par bucuroși să mă vadă. Mi-o dovedesc arătându-mi două fotografii din copilărie, fotografii pe care eu nu le mai am.

- Ce mai face Maria? sunt întrebat. Inevitabil. Nu știu dacă, întrebând, sunt chiar curioși să afle sau pur și simplu vor să-mi facă plăcere. Veșnica dilemă a întrebărilor de complezentă.

- Este foarte bine, spun. Și de data aceasta îmi este greu. Și de data aceasta tonul vocii mele naște tăcere. Simt o întrebare încercând să-și facă loc prin substanța inertă a acestei tăceri și adaug:

- E acasă, e bine, e fericită. N-ar fi trebuit să spun "e fericită". Este genul de afirmație care poate crea suspiciuni. Plonjez imediat într-un nor de cuvinte, fraze, gesturi, le cuprind, le ordonez și le servesc sub forma unui excelent

monolog având ca subiect principal propria mea persoană.

- Acolo unde sunt, am reușit, le spun în final și zâmbetul pe care reușesc să-l confecționez la timp le confirmă acest lucru.

- Eu și Maria am reușit. Și închei.

Altă pernă udă, alte scuze.

x x x

Fratele meu este fericit. Împărtășesc această fericire a revederii și din primele secunde mă reacomodez cu persoana lui. Este ca și cum aș reveni din oraș, după vizionarea unui film bun; unul care m-a acaparat, dar care mi se șterge complet din memorie la ieșirea din sală.

- Ai venit astăzi? găsește să întrebe, convins că am să-i răspund afirmativ.

- Nu. Sunt în oraș de două zile. Am trecut mai întâi pe la P., apoi pe la D.

- De ce? și o ușoară umbră îi întunecă fruntea. Are tot dreptul să se simtă jignit. Încerc să-l liniștesc.

- Mi-a fost frică să vin direct aici. Au trecut totuși 17 ani...

- Nu este vina mea! mă întrerupe brusc și simt că o furtună ține să se pornească. N-a iubit-o niciodată pe Maria - un resentiment care după atâția ani

Ștefan Caraman, economist la o bancă

din Tulcea, autorul care ne-a cucerit cu

proza sa despre "sufletul de rocker",

câștigătorul concursului de la Arad, și, deci, al drep-

tului de a publica o carte, ne ia din nou prin sur-

prindere, propunându-ne o povestire de un sentiment-

alism sfâșietor. Este o povestire cu un final neaștep-

tat, construită cu artă. Un funcționar bancar cu suflet

de rocker și cu talent de prozator - iată o combinație

care mai poate fi întâlnită, azi, numai în România, iar

din toată România, numai la Tulcea!

observ că a rămas la fel de viu în sufletul lui. Totuși evită să o acuze direct. Cât aș vrea să-i spun că nu-i adevărat, că n-are rost. Nu mai are nici un rost. Dar nu, nu lui.

- Mi-a fost frică, repet. Am vrut mai întâi să află de la alții că sunteți bine... că mai trăiți.

- Și mama? Tac. Privirile mele scormonesc sub masă în căutarea a ceva ce nu-mi doresc să mi se arate.

- Am să ajung și la ea, fii sigur.

- Bine. Într-un târziu cedează. Aduce o sticlă de țuică. Apoi încă una. Ne îmbătăm critică și izbucnim în plâns. Din motive diferite, dar alcoolul are grijă să le ascundă sub tăcere.

x x x

Bătrâna mă privește iscoditor.

- Tu nu ești fericit! ai vreun necaz?, mie poți

să-mi spui. Sunt pe punctul de a ceda, dar un vag sentiment de inutilitate încă mă întărește. Cui îi pasă? Și dacă i-ar păsa, ce-ar putea face? Ce-ar mai putea face?

- Sunt doar obosit, mamă. Atâta tot.

- Altceva, nimic? Insistența ei devine chinuitoare. Pe ea nu pot să o mint, o știu; o știe. Nu pot. Tac.

- De ce taci? Maria?

- Maria e bine! izbucnesc. E foarte bine! e fericită! este mai fericită decât noi toți la un loc! De ce tot întrebați de ea! De ce n-o lăsați în pace? Reușesc cu greu să mă adun. Oricum e prea târziu. Bătrâna a aflat ce a vrut să afle. Chipul ei redevine acum același pe care l-am iubit întotdeauna. Chipul mamei. Iar eu, pentru prima oară, nu mai ud nici o pernă. Plâng în brațele proprii mele mame și mi-e mai bine. Este ceea ce căutam.

CRISTIAN ȘANDRU,

CRISTIAN ȘANDRU,

mbăteni-Păuliș, Arad. Nu pot să răspund separat, prin poștă. rile sunt naive, dar au câte o de istețime care atrage

ția: Dacă oamenii/ i-ar vorbi timpu- câte întrebări/ nu și-ar afla ounsul! Dar dacă timpul/ le-ar oi oamenilor/ câte răspunsuri/ nu r afla... întrebările?"

ă rog să mă țineți la curent cu mai scrieți.

CONST. VANG., Galați. Ca

alte texte ale dv., povestirile rtea papucului și Cu bidiviii dând aluneacă în vulgaritate. evocarea unor acte sexuale reprobabilă, ci "interpretarea"

Înainte de a-mi scrie, trimiteți următoarele precizări

Textele dv., trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise lizibil. că sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. ctilogramale, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie. Nu are rost să-mi puneți la dispoziție zeci sau sute de pagini, așa n fac unii dintre dv. Sunt suficiente cinci-șase pagini (bine alese). În z că am nevoie de mai multe, vi le solicit eu.

Cele mai bune texte literare (poeme, schițe, fragmente de roman sau piese de teatru, articole de critică literară, eseuri etc.) se publică în rubricii Mașina de scris. Toate textele literare publicate la această rubrică participă automat la concursul pentru premiul de 00.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiembrie.

Tot dintre corespondenții rubricii sunt selectați autorii cărora li se asigă dreptul de a publica - pe bază de contract - o carte. Numele lor e anunțat la fiecare 1 martie.

Adresa pe care puteți să-mi scrieți este următoarea: Alex Ștefănescu, revista Flacăra, Piața Presei Libere nr.1, sector 1, 71341, București.

Texte sub lupă

lor. Ele apar ca niște infracțiuni pe care le priviți răzând cinic și oferindu-vă complicitatea.

Am să public scurtul poem Cântec nud - reprezentare tot pitorească, dar stilizată, a iubirii.

● C.E., Craiova. Texte literare nesemnate sau semnate cu inițiale mai pot să public, dar opinii - în nici un caz. Cine își asumă aceste opinii?

● REMUS VALERIU GIORGIONI, Lugoj. Portretul poetului Ion Mustăța - intitulat Șoricelii și pisica -, portret făcut cu dichis filo-

logic, va apărea la un moment dat. Va apărea, de asemenea, în limita spațiului tipografic disponibil și Poemul filologicistic sau poema crepusculară, remarcabil prin valorificarea lirică a unei lungi serii de jocuri de cuvinte.

Povestea lui John Red, Apartamentele spaimei, este adolescență în sensul negativ al cuvântului.

● ADRIANA VIȘOIU, București. Ați scris, într-adevăr, o încântătoare carte pentru copii. Nu vreți s-o prezint la rubrica Un manuscris în așteptarea editorului? Dacă vreți, vă rog să-mi trimiteți o fotografie a dv., și să precizați adresa la care v-ar putea căuta eventualii editori interesați. (Fotografia este necesară nu pentru a-i... convinge pe ei, ci pentru a face rubrica Mașina de scris cât mai interesantă din punct de vedere publicistic.)

● ANDA ȘALAPA, București. Dacă ar fi o compunere școlărească, romanul Destine ar merita nota 10. Personajele sunt portretizate corect (inclusiv prin limbajul pe care îl folosesc), dialogurile au naturalețe, descrierea modului de viață din diferite medii sociale se bazează pe o bună documentare etc. Lipsește însă un sens mai înalt al relatării, lipsește... literatura.

● COSTEL STANCU, Reșița.

Stilul vă trădează: sunteți Ion Chichere nu Costel Stancu.

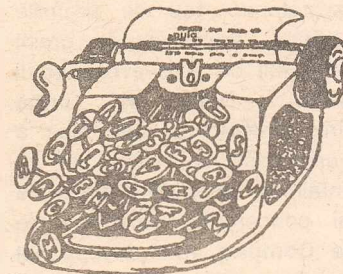
● DOMINIC DIAMANT, București. Dorința dv. de performanță formală (rimă perfectă, ritm perfect, acrostih etc.) are legătură mai curând cu rebusul decât cu poezia.

● PAUL GHERMAN, Arad. Nimeni nu vă interzice să vă jucați, dar vă lipsește grația:

"Starostele Neghiniță/ Ros de nas de o actriță/ S-a lăsat împins la vale/ Ca să sforăie agale/ Îmbrăcat cu un pantof/ Rătăcit prin buci de grof! Clovnul megalitic Bilă/ Tușuiat ca o reptilă/ Șucărit de luni de post/ Mă-a cam luat la rost" etc.

● ALEXANDRU N.CAZACU, București, ANDRADA FĂTU, Brașov, SEPTIMIU DAN, Cluj, FLORIN SELIMAN, Cernavodă, COSTEL COSMA, Ziduri, Buzău. Textele dv. nu sunt publicabile, dar dovedesc că aveți anumite aptitudini pentru scris. Merită să faceți noi încercări, nu înainte însă de a vă completa cultura literară.

● GEORGETA ISTRATE, București, DIANA TINCU, Baia Mare, CEZARINA RĂDULESCU, Bârlad, VERONICA POPA, Lianes, Alba, BOGDAN NĂSTĂSESCU, București, VIANA IORDAN, București, B.M., Botoșani, IONEL COSTACHE, Timișoara, PAVEL SILIȘTEANU, București. Ceea ce scrieți dv. nu are nimic comun cu literatura. Ar fi mai înțelept să renunțați la ideea de a deveni scriitori.

Pagini realizate de Alex Ștefănescu

Norocul și-l mai face omul și singur

Desigur, afirmația din titlu se referă la faptul că pentru tragerea la sorți care a stabilit grupele preliminare ale Campionatului Mondial de fotbal din 1998, România s-a aflat - în premieră - în prima grupă valorică europeană. Să ne explicăm. Potrivit clasamentului la zi întocmit de FIFA - Coca Cola, România ocupa locurile 12-13, la egalitate cu Mexicul. Eliminându-se echipele ne-europene (Brazilia - locul 1, Argentina - locul 7 și Mexicul) și Franța (locul 9), calificată direct, ca țară organizatoare, România s-a aflat între primele 9 echipe, care au format capii de serie. Astfel, din start, a fost exclusă posibilitatea de a ne confrunta cu Germania, Spania, Italia, Olanda, Suedia, Danemarca, Norvegia și Rusia. De altfel, cele 49 de țări din Europa au fost împărțite în 6 urne valorice, extragerea și plasarea lor în cele 9 grupe preliminare făcându-se în ordine inversă, crescătoare.

Un amănunt interesant: dacă s-ar fi adoptat proiectul FIFA, care prevedea formarea a 7 grupe alcătuite din 7 echipe, România nu ar mai fi intrat în prima grupă valorică! Putem spune că UEFA a ținut cu noi!

Trebuie să mai menționăm că, pentru prima oară, C.M. '98, va reuni 32 de

echipe, care vor susține 64 de partide. De pe continentul nostru vor participa 14 calificate, la care se adaugă Franța. Cum se va ajunge la aceasta? Prima din fiecare grupă preliminară se califică direct, plus cea mai bună de pe locul doi. Celelalte 8 ocupante ale locului secund vor fi împerecheate prin tragere la sorți și vor juca o „dublă”, cele 4 învingătoare obținând de asemenea calificarea pentru turneul final. Iată și cele 10 orașe care vor găzdui meciurile respective: Bordeaux, Lens, Lyon, Marseille, Montpellier, Nantes, Paris, Saint-Denis, Saint-Etienne, Toulouse.

În ceea ce privește valoarea viitoarelor adversare ale echipei noastre reprezentative, liberianul George Weah a avut mână mai mult decât bună (nici o echipă din primele 20), doar Irlanda constituind o posibilă contracandidată la „șefia” grupei. În plus, echipa lui Jackie Charlton ne trezește amintiri neplăcute de la Coppa del Mondo '90, atunci când „verzii” ne-au stopat în faza optimilor, la loteria penaltyurilor. Pe de altă parte, în barajul de la Liverpool, Olanda - Irlanda 2-0, „portocalii” obținând calificarea la turneul final al C.E. '96. Vor fi seisme în tabără insularilor?

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Grupa a 8-a			
	România Irlanda Lituania		Islanda Macedonia Liechtenstein
Grupa 1	Grupa a 2-a	Grupa a 3-a	Grupa a 4-a
Danemarca	Italia	Norvegia	Suedia
Grecia	Anglia	Elveția	Scotia
Croația	Polonia	Finlanda	Austria
Slovenia	Georgia	Ungaria	Letonia
Bosnia	Moldova	Azerbaidjan	Belarus
			Estonia
Grupa a 5-a	Grupa a 6-a	Grupa a 7-a	Grupa a 9-a
Rusia	Spania	Olanda	Germania
Bulgaria	Cehia	Belgia	Portugalia
Israel	Slovacia	Turcia	Irlanda de Nord
Cipru	Iugoslavia	Țara Galilor	Ucraina
Luxemburg	Malta	San Marino	Armenia
	Ins. Feroe		

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă”:

Compaq Grand Slam Cup, un turneu artificial

Ultima competiție tenisistică a anului a adunat, fără discuție, tot ce are mai valoros sportul alb masculin, și dacă ne vom aduce aminte de structura organizatorică sau de premiile puse la bătaie, atunci nu am greșit când l-am numit ca fiind evenimentul superlativelor. Dar, în urma desfășurării partidelor și mai ales a derulării unor acțiuni, susțin azi că această întâlnire, ordonată și finanțată cu dolarii concernului american de computere Compaq, m-a decepționat tocmai acolo unde eu așteptam marea lovitură. Adică în sport.

Turneul nu va concura niciodată vreo competiție din ATP și mă refer la cele patru concursuri tradiționale, Mastersul sau Cupa Davis, din simplul motiv că

lipsesc punctele și interesul jucătorilor de a se autodepăși, sau, la nivelul spectatorilor, identificarea cu unul sau altul dintre gladiatorii moderni. Prea mult lux, strigător la cer, prea multă lume din protipendadă, care nu are nimic de-a face cu tenisul, și prea puține contacte între presă și organizatori, elemente descoperite care mă determină să definesc evenimentul ca fiind un fel de jucărie produsă și oferită de oamenii Compaq-ului în ideea de a se profita, de a se arăta cât de mari și tari sunt ei.

Punctul culminant a fost atins în cadrul semifinalelor, când juca Becker contra lui Martin, și cum favoritul local întrunise toate sufragiile celor prezenți, i-a fost pregătită surpriza o

inimos, dar cu multe năbădăi aducând, mai totdeauna, a istericale de mahala, Vlădoiul a sărit, deja, de pe terenul de fotbal direct în faimoasa Guinness Book (nu-i mai oferim traducerea, căci se arată, oarecum, știutor în limba colegului său, atacantul Shakespeare, chiar dacă n-a avut, încă, ocazia să-l întâlnească în meci direct). Dar pentru care fapte? - ar întreba muscalul ofițer pe sergentul lui Alecsandri (Vasile, poet, fără legătură cu Alexandrescu Ion, ofițer și conducător de club la Steaua). Cică, drept plată pentru prestația de excepție depusă, cu mult avânt, la World Cup '94. În ce constă „excepția cea excepțională” știe toată lumea, atât la propriu, cât și la figurat. Băgat în joc, Jean-ul cel românesc nici n-a apucat să atingă obiectul muncii, că a și văzut roșu în fața ochilor (tot așa, la propriu și la figurat). Recordul său absolut se datorează, ce-i drept, nu doar cramponelor vlădoi-ene, cât și unui pașnic cetățean elvețian, ce se ocupa și dumealui tot cu fotbalul, având nefericită inspiratie să-i iasă în cale vlădoiului cel inimos și furios: au ieșit scântele de rigoare din osul urmașului lui Wilhelm Tell; a ieșit bucata de carton roșu din buzunarul arbitrilor; a ieșit, la fel de grabnic precum intrase (în teren și în adversar), și Jenică al nostru. Ce contează? Jean boxează, ne învață folclorul de tip nou.

După ce a fost eliminat din teren fără a fi apucat să atingă mingea, omul nostru a fost dat afară și din America, aruncat în primul avion (bine că nu l-au scos și din ăla înaintea termenului de aterizare), poposind voios în Giulești - cartier plin de oameni inimoși ca și el. Și care, în plus, te învață la perfecție bunele maniere. Dacă ar fi adăstat îndeajuns prin Grant, poate că Vlădoiul-de-Aur ar fi prins oarece politețuri, dar după ce a băut cuceră din ceea ce ar fi trebuit să fie Cupa României (umplută, în loc de, cu gaz), inim-osul s-a întors la Steaua, echipă care „are oi mai multe, mândre și cornute”. Aici, alt ghinion pe capul super-jucătorului unicat. Nu tu dans, nu tu bune maniere, ci numai limbi străine. La fel de zelos ca și atunci când dă cu piciorul în minge, Jean s-a pus pe învățat englezește (cu sau fără profesor), după

Osul și inima

■ Jeaneeee! Ce viață-i pe maidane...

ureche. Ce-a ieșit, s-a văzut. Dar asta numai după ce, în prealabil, s-a auzit.

Recapitulând faptele, ca într-un proces verbal de constatare a infracțiunii, i vedem și-l re-vedem pe nouarul stelis, intrând în portarul italian precum odinioară în adversarul elvețian. Cu singura deosebire că, pe asta, pe Rampulla nu l-a mai nimerit. Arbitrul, săracul, s-a simțit dator să-i arate, pentru tentativa lui (chiar eșuată de puțin) oarece galben. Atât i-a trebuit celui care pune osul la bătaie, ca nimeni altul. Acum a pus

și gura. Tot la bătaie. Băiat finuț și (oarecum) educat, ba și găzdoi, pe deasupra, Jenică a evitat calamburul, ce-i stătea pe limbă până și ultimului suporter din tribună, apro-

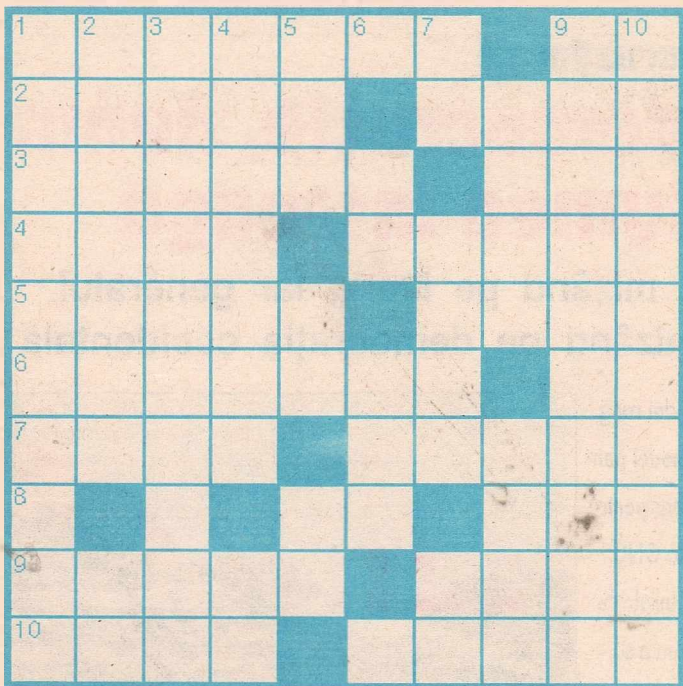
pos de numele portarului scăpat ca prin minune. Spre a-i arăta că nu-i ranchiunos și ca să evite măcar concluziile, apelat la vastele-i cunoștințe de engleză. Recunoscător pentru proaspăt primit, a vrut să se dea tandru față de arbitru și să-i declare (precum Romeo, Julietei sale din Bulgaria): „I LOVE YOU”. Nu e vina lui ci doar a grăbirii în rostire și, eventual a aburului de la gură, că andrisantul auzit cu totul altceva: „I FUCK YOU”. Drept pentru care l-a dat iarăși afară trimițându-l (pentru securitatea personală și pentru salvagardarea bunelor moravuri) la nevastă, amantă, gagică. mă rog... orice obiect sexual în care Jean să-și amintească cum a scăpat ca prin urechile acului, bietul Rampull de bocancul românesc. Și să se poată ține de cuvânt.

Cum bietul erou, ajuns un fel de Star Pătitul, alunecă pe engleză mai răd decât pe gheață, și cum eliminarea o pricina pare a-i fi afectat și buzunarul personal, îi oferim o altă zicală englezească, bună în toate ocaziile (ratate sau nu): „IF YOU SAY FUCK IS FUNNY / FUCK YOURSELF AND SAVE YOUR MONEY !”

BEBUR

permanent și zilnic cu reprezentanții mass-media.

Eu am avut șansa de a discuta cu șeful de presă, dar nu și cu ceilalți „Macheri”, astfel că unii dintre ziaristi au scris doar ce au văzut. Nu și cei care au discutat sau aflat (ne)oficial. A lăsat exact factorul uman care îi leagă pe ziariști de jucători sau oficiali după cum la extremitatea cealaltă s-a scris și s-a transmis atât de mult de(spre) Becker, încât ceilalți au fost pur și simplu uitați. După finalul spațiului acordat învingătorului Goran Ivanisevici a fost poate de 10 rânduri față de o coloană întreagă cu Becker despre care erau explicate anumite chestiuni oricum secundare în comparație cu surprinzătorul camric. Cred că nemții au o anumită predilecție spre exagerare pe fondul perfecțiunii, nu este decât un fapt până acolo, așa încât apare cadu artificial într-un moment când tenisul trebuia să fie prezent peste tot, alături de cei 16 participanți. Poate la ar să fie altfel?

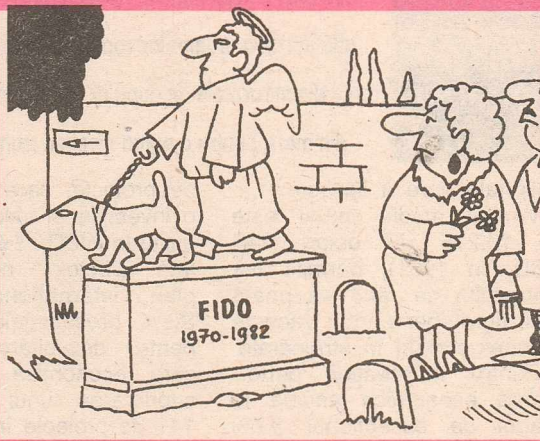
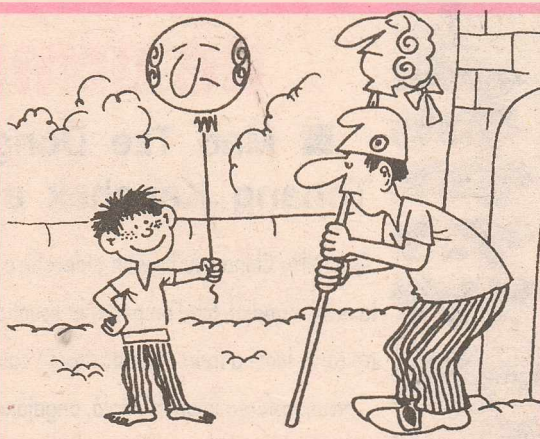
STAMPE

ORIZONTAL: 1) Punct de alimentare cu apă - Termen de comparație. 2) Preparat pentru pâine - L-a înghițit iadul. 3) Sistem de comunicație - Schimbă epoca. 4) O - Nu te lasă să respiri în voie. 5) Unul care se impune - A nu lăsa nici o picătură. 6) Cei care vorbesc despre dragoste - Car! 7) Luată fără ambalaj - Acesta din popor. 8) Copt la mijloc! - Groapa cu apă. 9) Sus inima... - Rombul de la carte. 10) Trecere în viteză - Cu mulți ani înainte.

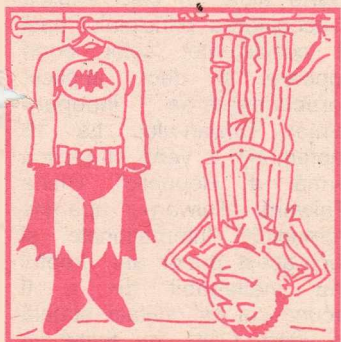
VERTICAL: 1) Aflat în ruină. 2) Aduce în felul ei mângâiere - Cută! 3) Tip de înregistrare (pl.). 4) Un gen de pătrățele (sg.) - Cap de idiot! 5) Trasă de ureche - Tei! - Un inel peste o potcoavă! 6) Scoară de jep! - Aflat pe post de conducător. 7) Puse în cadă! - Soiuri aparte de arbori - Ceal! 8) Nu-i a bună (pl.) - Rămas după strunjire. 9) Deformație... artistică. 10) Strânge întruna.

Dan POPA

Spirit de observație

Aceste două desene au în comun 7 mici detalii. Care?

- Am tras o spaimă grozavă aseară. Închipuiește-ți că nu mai vedeam.
- Și n-ai chemat doctorul?
- Nu! Am aprins lumina.

- Un pescar stă pe malul râului și privește o tânără ce se dezbracă pentru a înota. Când fata este gata să sară în apă, el îi strigă:

- Înotul este interzis aici!
- De ce nu mi-ai spus înainte de a mă dezbrăca? - se plânge fata.

- Dezbrăcatul nu este interzis, răspunde el.

- Lenea corsicanilor e tot atât de proverbială ca și avaritia scoțienilor.

Un funcționar de la primăria din Ajaccio vine acasă de la serviciu și se prăbușește în fotoliu, istovit:

- Ce zi! Șeful ne-a pus să lucrăm cât patru! - se plânge el.

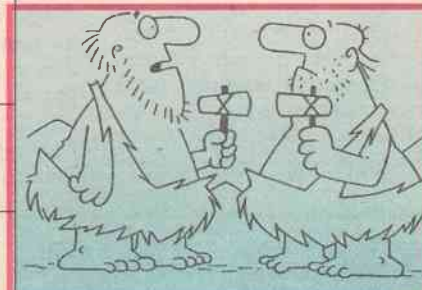
- Vai, îl compătimește soția.

- Din fericire, la birou suntem opt, completează el.

DEDUBLĂRI

Integramă de Mihai ZGUBEA

MECANIC AGRICOL REDOBÂNDIRE	OTELIRE VECINĂ DE BLOC	CASĂ REVISTĂ PENTRU COPII	RĂNIT DISCRETE	BUCUROS RĂSUCIRI
DISPOZITIV OPTIC SPECIALIZAT	ADUCE PLOAIA COLEGII	ZERO OPRIRE	STATE LUP DE MARE...	OCHI DE LANT PĂRINȚI (dim.)
JUNE PETALELE FLORILOR	ISTOVIT DE MUNCA SPORT PE APA	EȘUAT		

Am început cu arme de lemn și acum am ajuns deja la cele de piatră. Ar fi cazul să ne oprim cât mai avem încă timp...

x	+	=9
+	+	x
x	2	=9
+	:	x
x	-	=1
=9	=1	=0

Calcule

Soția se adresează muștrător soțului:

- Pe vremuri, erai fericit dacă mă puteai vedea doar câteva minute pe zi.

- Draga mea, îi spune soțul, în privința asta te asigur că nimic nu s-a schimbat...

Un comic englez povestește:

- Am fost în Irlanda și, la hotel, funcționarul de la recepție m-a întrebat: „Doriți o cameră cu baie sau cu duș?”

- „Care e diferența?” - m-am interesat. Omul se uită lung la mine și zice: „La duș trebuie să stați în picioare.”

Un longeviv e întrebat de un ziarist ce ar dori să schimbe în viața lui dacă ar lua totul de la început.

- Cred că nu m-aș mai pieptăna cu cărarea la mijloc, ci într-o parte...

Pagina realizată de MIHAI ZGUBEA

Tradiția taiwaneză la fel de prețioasă, precum dezvoltarea economică

TAIWAN, la ora recunoașterii internaționale

Un exemplu de democrație, demn de urmat de lumea întreagă

■ Mao Tze Dong a pierdut mizând pe Marx, iar generalul Tchang Kai-chek a câștigat mizând pe democrația occidentală

Republica China sau Taiwan a devenit o putere economică de prim rang, la nivel mondial, fiind un partener esențial pentru Europa și un model pentru țările lumii a treia. Această "țară" caută astăzi suportul necesar pentru recunoașterea internațională, angajând procesul de revenire la ONU.

Taiwanul a sărbătorit la 10 octombrie cea de-a 82 aniversare. Insula se află în calea drumurilor comerciale din Marea Galbenă. Economia sa, unul din miracolele de după al doilea război mondial, se automodelează din mers, pentru a putea menține standardele înalte la care a ajuns.

Avionul de luptă construit 100% în Taiwan

În planul politicii externe, Taiwanul curtează susținerea internațională pe care nu a putut să o găsească, timp de 44 de ani, din cauza vecinului "continental" cu care încerca să se afle în cele mai bune relații posibile. Cu toate încercările insularilor, China comunistă face să se abată, spre insula lui Tchang Kai-chek, când valuri de "căldură" când valuri de "frig" diplomatic.

La Taipei (capitala Taiwanului), tânăra generație de oameni politici, reprezentanți economici sau cadre universitare, încearcă să joace un rol cât mai important pentru a ajuta la dezvoltarea țării.

Această "insulă electronică", numind astfel Taiwan-ul, este o democrație parlamentară, cu un președinte de republică ales pentru 6 ani de A d u n a r e a Națională, care are 966 de membri aleși prin sufragiu universal direct. Sistemul politic: multipartitismul, după 1989, iar la 1 martie 1991 autoritățile au abolit

"dispozițiile temporare aplicabile pe durata perioadei de rebeliune comunistă".

Credința locală este că după recunoașterea internațională, va urma, prin fenomenul de "simpatie", liberalizarea Chinei continentale.

Problema cea mai importantă, acum, după obținerea statutului de țară miraculoasă din punct de vedere economic și al statutului politic de țară foarte democrată, este aceea a staturii politice inter-

naționale care îi lipsește.

Venitul mediu anual este de 10.215 US dolari (145 USD, în 1951), permite taiwanezului de rând să poată găsi timp liber pentru vacanțe și week-end-uri în străinătate.

Pentru a menține performanța economică anuală la gradul de excepțional 8,7% progresie anuală, în ultimii 10 ani, pe care "problemele" internaționale au coborât-o la 6,3%, în 1993 - rămânând la o cotă fabuloasă, chiar și pentru Europa), conducătorii țării au decis să instaureze o nouă strategie: cucerirea economică.

La Hsinchu, lângă Taipei, există un imens parc industrial (aici este locul unde s-a inventat, pentru ziaristi, micuța gentuța, care le per-

Formidabila partidă de Go între Taipei și Pekin continuă, dar să nu uităm că nici Hong Kong-ul nu și-a spus ultimul cuvânt. Până în 1997 mai este.

Cu toate acestea, istoria a arătat că Germania s-a reunit, că evreii pot dialoga cu palestinienii, că Vietnamul poate fi o singură țară etc.

Pentru Taiwan, această Chină în miniatură, care a inventat "economia de luptă", devenită un model pentru lumea întreagă, toate bătăliile sunt duse cu totală încredere și cu o rigoare exemplară.

mite să mențină o "legătură" cu baza, oriunde ar fi pe glob).

În acest loc se nasc duzine de calculatoare logice, care sunt la fel de performante ca și cele care sunt fabricate de celebrele antreprize californiene.

Dealtfel, guvernul taiwanez, condus de primul ministru Lien Chan, s-a angajat, după 1990, într-un uriaș plan de dezvoltare, pe 6 ani.

În speță, este vorba de 779

de proiecte, care mobilizează o investiție în valoare de 303 miliarde USD. Pentru a face față efectelor negative, pe plan internațional, Vincent Siew, președintele Consiliului pentru dezvoltare și planificare economică, a anunțat suprimarea unui număr de 141 de proiecte în valoare de 70 miliarde USD, dar ambiția este aceeași: Taipei să devină un mare centru financiar de renume internațional, dotarea Taiwan-ului cu o rețea de comunicații și telecomunicații moderne, asigurarea rezervelor energetice ale țării, organizarea protecției mediului și lupta contra poluării.

Aceste planuri au făcut ca firme interesate din lumea întreagă să "atace" în direcția Taipei, un exemplu fiind Franța, care, după vizita lui Valéry Giscard d'Estaing în 1992, a realizat un contract pentru 60 de avioane Mirage 2000-5, în valoare de 3,8 miliarde USD. De asemenea firmele franceze Matra și GEC-Alsthom au realizat transportul ultrarapid din Taipei, iar Airbus a vândut 12 aparate companiei China Airlines.

Sediul la ONU o dorință continuă

A doua cucerire taiwaneză o reprezintă, în mod clar, câștigarea unui loc sigur în plan internațional. Valoarea economică dă Taiwan-ului dreptul la dimensiunea internațională, pe care i-o refuză China Populară.

Azi, 29 de state recunosc Taiwanul. Între acestea se află și Africa de Sud - și asta spune totul despre cine recunoaște și cooperează cu Formosa (fosta denumire a Taiwan-ului).

Taiwan va fi o țară cu drepturi depline în GATT și este membră în numeroase organizații internaționale, cum ar fi instituțiile de cooperare economică din zona Pacificului. Totodată, insula joacă un rol important în formarea tehnicienilor din lumea a treia și ajută enorm în misiunile umanitare. Dorința finală este una singură: locul pierdut de la ONU, în anul 1971, în favoarea Chinei comuniste.

Legăturile între cele două Chine sunt însă vechi și puternice. Toți locuitorii Taiwan-ului au legături afective și culturale cu "continentalii", chiar dacă familiile lor sunt venite de sute de ani în marea insulă și au prosperat aici ca nicăieri.

Firme taiwaneze au investit oficial (cifra reală fiind de 2 sau chiar 4 ori mai mare) 5 miliarde de USD în China Populară. Peste 21 de milioane de cetățeni taiwanezi au fost cuprinși de "febra continentală", aduși de călduța sezon al liberalismului de la Pekin, făcând ca

rezervele valutare ale insulei să depășească 82 de miliarde de USD.

La 5 mai 1991 președintele Lee Teng-hui a prezentat liniile directoare pentru reunificarea țării după principiul "o țară - două sisteme".

Actualmente, există două organisme, FEDR și ARDT care girează afacerile și schimburile comune chino-taiwaneze, inclusiv de populație, în special continentală, care vine să muncească în insulă.

Brusc, la 31 august 1992, China comunistă a publicat o "Carte albă" în care explică neacceptarea principiului dual al coexistenței celor două popoare și deci, implicit, nerecunoașterea independenței Taiwan-ului. La 16 septembrie a venit și replica fermă a Republicii China (Taiwan): "Taiwan-ul aparține Comunității Internaționale" și deci acest popor are dreptul său inalienabil de a fi recunoscut ca entitate statală de către ONU, cu toate că mari puteri economice mondiale merg pe mâna Chinei Populare.

Poporul taiwanez cinstește memoria generalului Tchang Kai-chek, creatorul noului stat democrat.

CRISTIAN BUTARU ■

Ultima oră:

Vadim suflă la Trompă!